

ACTA DE L'AUDIÈNCIA PÚBLICA DE L'ESTAT DEL DISTRICTE

Identificació de la sessió

Núm. 1

Data: 11 de febrer de 2025

Caràcter: ordinari

Horari: de 18.00 h a 20.30 h

Lloc: Saló de Plens

Assistents

Regidora-presidenta del Districte

Ima. Sra. Jessica González Herrera

Regidora del Districte

Ima. Sra. Raquel Gil Eiroá

Consellers i conselleres membres de la Mesa

Sra. Nuria Pey de la Iglesia (GMPSC)

Sr. Albert Deusedes Perelló (GMPSC)

Sra. Maria Conesa Gallego (GMPSC)

Sr. Albert Aixalà Blanch (GMPSC)

Sr. Eudósio Gutiérrez García (GMPSC)

Gerenta del Districte

Sra. Àfrica Cardona Gilbert

Secretari de la Mesa

Sr. Juan Carlos Parejo Perogil

Consellers i conselleres del Districte

Sra. Carolina López García (GMBenC)

Sra. Ana María Trapero Salvador (GMBenC)

Sr. Ancor Mesa Méndez (GMBenC)

Sra. Ana Sans Segura (GMBenC)

Sr. Jofre Mont Geli (GMJxCat-TxB)

Sr. Albert Torelló Pérez (GMJxCat-TxB)

Sr. Francesc Almacelles Subies (GMERC)

Sr. José Antonio Calleja Clavero (GMPP)

Sr. Miguel Martínez Velasco (GMVOX)

Desenvolupament de la sessió

La **presidenta** saluda tots els assistents i obre la sessió de l'Audiència Pública.

Es presenta, perquè fa palès que és la seva primera Audiència Pública com a nova presidenta del Districte. Vol reiterar a l'Audiència Pública, com a òrgan de representació per excel·lència dels veïns del Districte, que assumeix amb molt d'orgull el propòsit de garantir el dret de participació de tothom, per aconseguir que la política estigui més al costat dels veïns i veïnes de Sants-Montjuïc. Assegura que intentarà presidir el debat amb tot el respecte que sigui possible per la participació i espera estar a l'altura del que demana aquest òrgan.

Constata que la sala és molt plena i sap que el temps d'intervenció no està estipulat, però agrairà que les intervencions siguin concises, per aconseguir que la sessió sigui tan productiva com es pugui.

Recorda que tal com es va anunciar en la convocatòria de la sessió, aquesta serà emesa en directe pel canal de YouTube de l'Ajuntament i gravada per al web del Districte. Demana que, si algú tingues voluntat de privacitat, ho hauria d'avisar.

1. Aprovació de l'acta de la sessió anterior

La **presidenta** informa que sobre l'acta de la sessió anterior, que va ser el 5 de novembre de 2024, el secretari no té constància de cap comentari, de manera que quedaria aprovada.

2. Torn obert de paraules

La **presidenta** explica, per als veïns i veïnes que potser venen per primera vegada que per intervenir s'han d'omplir unes fitxes amb el nom i el tema de què es vol parlar, i que aquestes persones seran cridades a parlar segons l'ordre d'arribada de les fitxes, a excepció de les qüestions que siguin sobre un mateix tema, que s'agruparan.

Primer donarà la paraula a quatre o cinc persones, respondrà la regidora, intervindran quatre o cinc persones més, i així successivament. Insisteix en la necessitat que siguin concisos, per garantir que pugui intervenir tothom.

Anuncia que el primer d'intervenir serà el senyor Lucas.

El senyor **Marc Lucas Castillo**, en nom de SNT4ever –que diu que representa els joves patinadors de la plaça dels Països Catalans–, recorda que ja va estar a l'últim Plenari i que torna avui per deixar constància que l'any passat va anar tot bé amb l'espai provisional que els van assignar, i vol saber com anirà aquest any.

La **presidenta** dona la paraula a la senyora Pérez.

La senyora **Concepció Pérez Solera**, en nom de l'Associació de Veïns d'Hostafrancs, dona la benvinguda a la nova presidenta. Agraeix la resposta de l'Audiència anterior i dona una nota boníssima a la persona que l'ha redactada, perquè li ha facilitat la feina. Anota, sobre el que li diuen, que al carrer Rector Triadó encara queda per fer algun arbre que aixeca la vorera; que caldria apressar que avancessin, perquè no avancen, els de la finca que hi ha al carrer Vilardell, creu que número 22, als quals es va obrir un expedient perquè havien de fer una rehabilitació de

façana; i que els d'Expo Hotel continuen tenint aquella grua al mig de la vorera del carrer Tarragona, quan segons la resposta se'ls ha instat que la treguin.

Voldria un aclariment sobre la rehabilitació del carril bici del carrer Tarragona, perquè no s'ha pintat cap escaquer. Vol saber si és que no es pintaran o si se'n posaran d'una altra mena, perquè s'hi ha posat un senyal de cedir el pas als vianants, però els escaquers estan per fer. Ha pensat que potser es feien a part, però constata que tots els veïns ho comenten.

Afegeix que hi ha un carril de la calçada, el del transport públic, que s'ha retocat. Per això demana que la Guàrdia Urbana controli el bus turístic, perquè avui mateix s'ha quedat esgarriada. Diu que no ha respectat la via que havia de seguir per anar cap amunt, a una gran velocitat, que ha anat per un carril que no era el seu i que no entén que aquests autobusos vagin sempre *a cent per hora* –una manera de dir, aclareix–, quan els busos turístics haurien d'anar a poc a poc. Reitera que es controli.

També es vol referir al parc de l'Espanya Industrial, on constata dos problemes. Diu que dissabte passat la Guàrdia Urbana va haver d'intervenir, passades les onze –que feia molt de fred–, perquè hi havia famílies, amb nens petits, fent música i xivarri. I respecte als espais amb gossos, anima a tothom que s'hi esforcí, perquè hi ha persones que porten gossos i no els controlen. Concreta que a l'Espanya Industrial causen conflictes. Fa entendre que hi ha gent que porta el gos com cal, que s'hi esforça, i potser és un gos petit, però que hi ha gossos grossos que se'ls tiren a sobre, fora de la seva zona. Creu que hi ha descontrol en això, perquè també hi ha nens.

La **presidenta** dona la paraula al senyor Molina.

El senyor **Joan Antoni Molina** es refereix a la masia de Can Bruixes, per al projecte de rehabilitació de la qual, segons les dades que tenien, hi havia destinat un pressupost, ja l'any passat, per a aquest mes de gener. Li agradaria saber com estava el projecte, com s'hi pot accedir, què s'ha fet, o sigui, voldria tota la informació que li puguin donar sobre Can Bruixes respecte als projectes de què han parlat més d'una vegada.

La **presidenta** dona la paraula a la senyora Montseny.

La senyora **Cristina Montseny Figueruelo** diu que ha agafat el relleu de la senyora Maite Alba respecte als Jardins de Sants. Assegura que ha recollit, amb el senyor que l'acompanya i altres persones, 1.120 signatures que volen demostrar algunes mancances. Refereix que l'assumpte ha sortit a BTV aquest dissabte, i també un article a *El Periódico*, i que està en contacte amb aquests mitjans.

Denuncien: que falten rètols grans que adverteixin que hi ha gossos a partir de determinat punt i de quins són els drets i deures dels tenidors de gossos i dels vianants –per exemple, si poden o no passar-hi patinets i bicicletes a totes hores i a tota velocitat–; que a la zona ZUC-nord ara hi posen una mena de sòcol que suposen que és per al terra, però no saben quin sentit té; que volen que es tanqui i es converteixi en una zona d'esbarjo per a gossos, pel problema que hi ha des de fa tres mesos, que multen a les persones a les quals se'ls escapa el gos fora de l'àrea de sorra, perquè els gossos no entenen el sentit de «sorra sí - paviment no»; que es produeixen ensurts a la gent que passa per darrere, on hi ha un caminet, perquè els gossos surten a perseguir les persones i ningú no sap que aquell tram de carrer no té sortida; que hi ha manca de seguretat nocturna, sorolls i «botellons» –una qüestió que ja sap que no interessa a tothom–; que la part ZUC-sud s'hauria d'ampliar a la zona de gespa, perquè també hi estan multant; que a la zona que ara és un ZUC i que són tres metres d'ample, amb paviment al voltant, s'ha de tenir en compte que els gossos no poden saber que només poden estar allà, creu que hi ha d'haver

una ampliació o determinar millor com s'ha de fer; que en aquest punt no hi ha ni font d'aigua ni umbracle, coses que s'han demanat diverses vegades, però no els fan cas, i cal un refugi climàtic per a l'estiu perquè la zona més pròxima a l'Hospitalet no té res d'això; que igual que persegueixen els tenidors de gossos, caldria la mateixa intensitat amb les persones que cometen actes incívics, perquè n'hi ha a totes hores, en especial a la nit, que no s'hi pot estar.

Afegeix que hi ha tot un expedient, que ha lliurat al matí, amb tots els dibuixos i requisits exposats, perquè ho tinguin en compte.

El senyor **Manuel Ferro**, que acompanya la senyora Montseny, demana que es controli les bicicletes i patinets, perquè considera que hi ha una disbauxa que és fatal. Proposa al Districte que, igual com era antigament, les bicicletes portessin matrícula, i no entén que ara no en portin.

La **presidenta** afirma que prenen nota del suggeriment i dona la paraula al senyor Pina.

El senyor **Marc Pina Artigas**, en nom de la CUP de Sants i del Casal Independentista Jaume Compte, recorda que ja ha vingut altres vegades. Ve a transmetre una queixa en nom del casal, perquè, per a la que serà la 38a calçotada popular gran, si bé han fet tots els procediments de sempre –informa, per posar-ho en context, que són 600 tiquets, molta gent–, només se'ls ha atorgat un lavabo tancat i dos urinaris per pixar drets al carrer, instal·lacions que considera molt insuficients. Fa constar que això provocarà que la gent pixi a terra, amb les conseqüències que comporta.

Demana, doncs, que es destinin recursos a les activitats populars del barri, perquè li sembla que últimament tenen dificultats: o bé no arriben les papereres, o no hi ha lavabos –ja els va passar en una Festa Major–, etc.

Aprofita l'avinentsa per reclamar que els veïns i veïnes dels jardins de l'estació de Magòria –diu que ell viu per allà– no perdin l'espai verd que hi tenen, i que s'intentin reubicar en un altre lloc...

El senyor **Marc Pina Artigas** vol reivindicar també que es torni la gestió del local d'Olzinelles al Centre Social de Sants.

I vol aprofitar igualment l'ocasió per insistir –i ja sap que els han dit que no diverses vegades– en l'illa Citroën, perquè creu que hi ha altres maneres d'actuar per no perdre zona verda, i considera que no han de facilitar que algú que només vol lucre faci pisos de luxe en un indret que està tipificat com a equipaments i àrea verda.

La **presidenta** dona la paraula a la regidora per respondre a les qüestions plantejades.

La **regidora** dona la benvinguda oficialment a la nova presidenta i s'alegra que, a més, s'estreni amb una Audiència molt concorreguda. Espera que part del mèrit sigui de les ganes de veure la nova presidenta, tot i que creu que el senyor Pina ja ha avançat segurament alguns dels temes que avui seran més tractats. Saluda també veïns i veïnes que, com sempre, venen a l'Audiència a formular els seus dubtes, preguntes, queixes, etc.

Respon al senyor Lucas que els han mantingut informats, però li sembla bé que tregui el tema a l'Audiència perquè així ho comparteixen amb tothom. Explica que aquest grup és el que practica monopati a la plaça del davant de l'estació de Sants i que ja fa temps que treballen per saber com ha de quedar la plaça perquè això continuï sent possible –i creu que aquesta és la qüestió més important: que la reforma de l'estació mantingui l'espai de patinatge. Detalla que s'han reunit amb l'arquitecta en cap de les obres, que tenien el compromís de l'alcalde i d'ella mateixa que l'espai es mantindria, que equips de l'arquitectura els han acompanyat en un viatge que han fet a

altres indrets per veure iniciatives que podrien ser interessants, que estan estudiant quina mena de mobiliari pot ser interessant per a l'espai, i com ells poden ser el motor d'algun projecte pilot que es pugui estendre a la resta de la ciutat. Creu que tot això s'ha de valorar.

Constata que les obres de l'estació afectaran a tothom, evidentment –veïns i veïnes, gent que patina, gent que corre, escoles que hi ha al costat–, però que, quan s'acabin, guanyaran en qualitat i passaran dins de l'estació coses que ara passen fora, de manera que hi haurà més tranquil·litat i un nòdul de comunicacions que funcionarà bé. Però aclareix que abans ja sap tothom que les obres comporten molèsties, i també seran una molèstia per a ells, perquè hi haurà un moment en què aquell espai no es podrà fer servir. Sap que hi va haver un tancament per preparar obres abans del que estava previst, precisa que s'ha corregit i que durant els tres mesos vinents allà no s'hi faran actuacions, de manera que es podrà utilitzar bona part de la plaça, si no tota.

També, com els van dir, assegura que estan mirant alternatives. Li consta que el dia 19, si no va errada, tenen una reunió amb l'alcaldia, per tractar aquest tema, i que tots plegats busquen aquestes opcions. Demana que tinguin en compte que caldrà generositat per part de tothom, també d'ells, perquè segurament els llocs disponibles no seran cent per cent els que ells voldrien. Reclama valorar que s'ha de fer compatible la seva activitat amb la resta d'activitats de la ciutat i que, posant per cas, no es pot treure del parc de l'Espanya Industrial el bàsquet, per dir un exemple, per posar-hi els patins. Cal tenir en compte, diu, els altres col·lectius i les altres feines que es fan. Demana que es tingui en compte, a més, que es fa aquest encaix en un Districte on manquen els espais que els puguin ser útils. Però afirma que miren i rasquen tots els espais que hi ha. Els cita, per tant, el dia 19, promet que els oferiran propostes i que treballaran plegats per trobar zones que reuneixin el màxim de condicions durant aquest període, sabent que no serà un espai perfecte. Promet, sobretot, que posaran tots els esforços per aconseguir que l'espai definitiu sí que tingui totes les condicions.

Proposa, doncs, continuar treballant, tenir la reunió prevista, valorar possibilitats i acabar de veure què els encaixa i què no.

Pel que fa al que ha comentat la senyora Pérez, diu que les seves preguntes són tan concretes que fan molt fàcil la tasca de respondre-les. Assegura que prenen nota de les seves valoracions sobre les respostes que ha rebut i que faran el seguiment d'aquestes qüestions, per aconseguir, en el cas d'aquesta grua esmentada, que se'n vagi.

Respecte al carrer Tarragona, afirma que és previst que es pintin aviat els escaquers, i que si no s'han pintat és perquè corresponen a contractes diferents. Al·lega que no té el calendari ara, però que si volen els pot enviar aquest calendari a l'associació, perquè sàpiguen les dates concretes en què es pintaran.

Assegura que prenen nota de l'assumpte del bus turístic. Creu que la Guàrdia Urbana ha de procurar no sols que el bus turístic no faci maniobres estranyes, sinó que no en faci cap conductor. Diu que ho comunicaran, perquè no sap si això que ella ha vist és un fet aïllat o respon a un *modus operandi*. Indicarán a la GU que estiguin atents i els passaran la queixa.

Pel que fa al parc de l'Espanya Industrial, fa veure com la senyora Pérez mateix deia que hi havia hagut una intervenció de la Guàrdia Urbana, que els va demanar que no fessin soroll i que cessessin l'activitat. Recorda que aquest parc s'intenta tancar en una hora determinada. Respecte als menors, entén que això no passa cada nit, perquè és un assumpte regulat. Raona que el fet que allò passés una nit fora dels horaris habituals no els porta a anar més enllà que a

dir-los que se'n vagin, com va fer la GU. Sí que assegura que solen fer un seguiment d'aquests temes.

Sobre els gossos, que en tornarà a parlar després, constata que l'incivisme i la convivència és un tema clàssic dels consells de barri i de les audiències. Anota que cadascú ho veu des del seu punt de vista i que hi ha gent que és molt responsable dels seus animals i li sap greu que no se li respecti el seu espai, i, al revés, gent que fa un ús molt cívic dels espais compartits i que quan hi ha gent amb gossos que no es comporta correctament, se sent agredida. Sap que serà sempre un tema recurrent en els espais de convivència entre veïns, i que sempre hauran de fer campanyes, estar atents, intentar trobar solucions i crear espais de qualitat on la convivència sigui tan fàcil com es pugui, tot i que mai serà perfecta. Remarca que sempre es requereix una part de corresponsabilitat de part de cadascun dels actors implicats: usuaris de pistes esportives, usuaris d'espais d'animals o usuaris de parcs infantils. Fa entendre que entre tots han de tenir aquesta mirada, i que al Districte li toca de fer recordatoris, anar insistint i, quan hi hagi incompliments greus i reiterats, sancionar.

Al senyor Molina li confirma que hi ha un projecte i que s'ha actualitzat, però que li sembla que era per a aquest mes. Demanarà les dates exactes i les hi comunicarà, o bé a l'Audiència vinent, o a través de la web. Ara no li pot donar les dates perquè no les sap exactament. Sap que hi ha una adjudicació i una data prevista, però ha de consultar l'expedient. Li consta que hi ha projectes que estan vinculats a aquesta masia i que, per tant, necessiten aquesta informació.

A la senyora Montseny li demana que la deixi agrair la feina que ha fet la senyora Alba fins ara, i li dona la benvinguda com a representant dels usuaris d'aquell espai. Confirma que han rebut el document que deia ella que havia enviat al matí. Promet que l'analitzaran, perquè hi ha molta informació, també sobre totes les coses que s'hi han estat fent des que es va dissenyar la zona, les millores i l'experiència de convivència en aquests espais. Entén que, com a tenidors de gossos, veuen una part dels problemes de convivència i saben que, quan la gent fa les coses bé i es vigilen els espais adequats, es va millorant.

Constata que les zones ZUC, tal com estan dissenyades a tota la ciutat, no tenen font, i que aquesta té font perquè la senyora Alba la va demanar. Descriu les ZUC com a espais diferents dels tancats per a gossos, on sí que hi ha font i tenen altres usos, perquè el concepte de les ZUC és diferent, i per això obté resultats diferents. En el cas que ens ocupa, assegura que el contacte amb els usuaris és continu i que s'hi van fent actuacions de millora: se n'ha reposat la sorra i ara –com ha dit la senyora Montseny– s'hi instal·la un sòcol per evitar que la sorra caigui a la part del paviment quan els animals hi juguen, de manera que la tasca dels equips de neteja i manteniment sigui més fàcil. Està segura que s'aniran trobant, com fins ara, espais de diàleg i de treball.

Insisteix que ja tenen espais de treball comú de fa mesos –i precisa que, si es compta el temps treballat amb la senyora Alba, són anys–, i que continuaran treballant. Admet que el cent per cent de les coses que reclamen no les farà l'Ajuntament, com els passarà a molta gent que avui mateix demanarà coses. Exposa que la convivència té això: que no tothom té el que vol, sinó que cal tenir en compte els diversos espais que hi ha i els diversos usos, i que cal respectar el dret dels tenidors de gossos com el dret de la persona que surt a córrer o la persona que va amb els nens per la rambla.

Sobre el que deia de sorolls i seguretat, fa entendre que és una rambla elevada, que no té cotxes ni botigues, i que és normal que quan hi ha menys llum, com a l'hivern, la percepció d'inseguretat sigui més elevada. Diu que ha demanat dades reals de les denúncies als Mossos o la Guàrdia

Urbana, per veure si realment, a més de la percepció, hi ha cap mena d'activitat reiterada, i afirma que no, al marge d'algunes activitats incíviques que sí que es produeixen i que s'intenten solucionar.

Assegura, però, que les persones sense llar que estan per aquells entorns són seguides pels equips de Serveis Socials –que els coneixen i parlen amb ells– i, en molts casos, per la Guàrdia Urbana i els Equips de Neteja, per mitjà d'un dispositiu que es diu Civitas, que ja s'ha explicat en alguns consells de barri i algunes audiències. Recalca que el fet que hi hagi persones sense llar no crea inseguretat; que pot causar aquesta percepció en determinats casos, si no se sap qui hi ha allà, o no es coneix aquella persona, però que no afecta la seguretat, ho confirmen les dades.

Respecte als patinets i les bicicletes, afirma que s'està sancionant, que s'ha canviat l'Ordenança viària i que s'ha fet també una campanya informativa a tota la ciutat per explicar per on es pot circular amb patinet o amb bicicleta. Recalca que s'han augmentat les sancions pels incompliments. Afegeix que s'obliga a portar casc.

Sobre la matrícula o l'assegurança, diu que són qüestions que s'escapen de les competències del Districte, però que en passaran nota a Mobilitat.

Insisteix en les campanyes informatives que es fan, tant sobre la tinença de gossos com sobre vehicles de mobilitat personal i bicicletes, i en el fet que, quan hi ha incompliments, se sancionen.

Responent al senyor Pina, reconeix que ha fet un resum dels temes que tractaran avui i que ha aprofitat la intervenció per repassar diverses qüestions. Sobre la calçotada, diu que s'ho miraran. El sentit comú li suggereix que el que pot passar és que aquest cap de setmana hi ha moltes calçotades al Districte, i que hi ha hagut, a més de calçotades, carxofades, cargolades, etc., i totes coincideixen el cap de setmana, i la majoria el diumenge, i això fa que els equips i materials que té el Districte no donin l'abast, perquè s'han de repartir entre tots. Insisteix, però, que miraran aquesta petició que han fet, per si hi ha possibilitat de reforçar algun dels materials que reclamava. Demana que es compregui que no ho poden donar tot a uns i deixar uns altres, que tenen una activitat similar, sense els mateixos equipaments.

Demana també corresponsabilitat: si hi ha tres lavabos, encara que no siguin els ideals, com que no parlen de nens petits sinó de persones adultes, han de saber fer-ne ús, i han de saber esperar-se, o buscar altres fórmules. Creu que l'amenaça de dir que, si no, ho faran al carrer, diu molt poc de les persones que prenguin aquesta decisió, quan tenen altres opcions al seu abast.

Respecte a l'espai Magòria, pensa que tindran oportunitat de parlar-ne i, per tant, no hi entrarà ara. Ja ha vist, diu, que li agraïen el suport que els donava.

Sobre el Centre Social de Sants, exposa que ocupava la planta baixa d'un edifici la resta del qual no es podia fer servir, perquè estava en molt mal estat. Admet que l'edifici era propietat de l'Església i que l'Ajuntament el va convertir en municipal amb una permuta i un intercanvi econòmic important. Explica també que s'ha fet una aposta molt important de diners públics per fer una rehabilitació de l'espai. Promet que el Centre Social hi tornarà, amb un espai el doble de gran, perquè hi haurà plantes noves, però que hi ha moltes entitats del Districte i d'aquell barri que requereixen espais, i que es treballa amb el Centre Social i amb aquestes entitats la fórmula de cogovernança per poder gestionar allò sense que depengui d'una única entitat, i alhora amb presència del Districte, per garantir que es cobreixen totes les necessitats: les del Centre Social de Sants, evidentment, però també les de la resta d'entitats que demanen espais per a les seves activitats.

Respecte a l'illa Citroën, que potser se'n parlarà després, recorda que ja ho ha explicat. Respecta molt l'opinió del senyor Pina, però, tal com ja han dit als veïns, hi ha parts de l'illa que ja s'han tirat endavant, perquè l'Ajuntament ha apostat per desencallar la qüestió del parc, sobre la qual s'ha arribat a un acord amb el propietari. Precisa que aquest acord comporta que, efectivament, hi haurà pisos de mercat lliure –no de luxe, com deia el senyor Pina, perquè dir «de luxe» té un component ideològic important i ella no ha vist plànols i no té cap percepció sobre com seran– i també habitatge públic –d'això sí que en pot opinar–, que haurà de donar resposta, com en altres llocs de la ciutat, a la demanda que hi ha de persones que necessiten habitatge. Afegeix que també hi haurà un parc de més de 15.000 m² i que, a més, l'escola tindrà 1.000 m².

Informa que ara es fan processos de participació amb veïns i veïnes sobre com s'han d'acabar de col·locar aquests edificis, com ha d'anar la part del parc i com han d'anar aquests espais perquè siguin tan amables com es pugui i no perjudiquin les finques que ja hi havia allà, tal com han explicat tantes vegades; o sigui que treballen en el *com* es fa, perquè el *què* ja s'ha aprovat i decidit, i pensen que és un guany que farà que el barri de la Bordeta, tan mancat de zones verdes –hi ha Can Batlló, però en falten més–, incorpori d'aquí a poc temps una altra zona verda.

La **presidenta** informa que després de la resposta de la regidora ve un bloc d'intervencions temàtic, sobre Magòria. Crida a parlar, en primer lloc, la senyora Horrillo.

La senyora **Àngels Horrillo Sánchez**, en nom de la Plataforma del Jardí de l'Estació de Magòria, diu que no estan d'acord que els hagin deixat totalment oblidats, tant a la plataforma que representa com al veïnat. Diu que no estan d'acord tampoc en la instal·lació del Centre de Neteja que els volen posar sota la zona esportiva. Recorda que el projecte era que aquest centre es construís a Can Batlló, i que les dimensions eren més petites que les que ara han previst per a Magòria, d'uns 3.600 m². Detalla que a Can Batlló anava sota una escola que encara no s'ha construït, però que tant el professorat com l'AFA van protestar perquè aquell Centre de Neteja causaria grans problemes mediambientals i de circulació que repercutirien en la salut dels infants i joves, com ara sorolls, olors, gasos, calor, etc., i al final no la hi van posar.

Relata que a final de l'any passat es van assabentar amb sorpresa que volien posar aquest Centre de Neteja just a la zona que ocupa actualment l'espai natural de l'estació de Magòria, on en el Pla urbanístic no havia estat mai programat. Demana què ha passat i si ara ja no hi ha els problemes mediambientals que hi havia; si als nens i joves que aniran als camps de futbol i al poliesportiu no els afectarà; si els veïns i veïnes de l'entorn són immunes; si els centres de salut que estan programats, i els seus pacients, no estaran afectats. No entenen que vulguin instal·lar un centre d'aquestes característiques en una àrea urbana que ja està molt congestionada i contaminada pel trànsit dels voltants: la Gran Via –entrada i sortida–, les fires, els congressos... Fa referència tant a la qualitat de l'aire com a la contaminació acústica i, lògicament, a l'augment de temperatura que provoquen.

Denuncia que ara els volen prendre l'únic pulmó verd que tenen en aquesta zona, sense comptar amb l'activitat comunitària que hi ha allà. Exposa que allà hi ha més de quaranta arbres de cinquanta o seixanta anys, i que ara els voldran convèncer que un parc amb quatre arbres, dos bancs i ciment al voltant és una zona verda. Creu que això són només zones de pas i que no té ni punt de comparació amb l'espai natural que ara tenen. Pensa que treure aquest espai natural afecta greument la biodiversitat i contribueix a l'augment de l'efecte «illa de calor» a la zona.

No entén com es pot deixar perdre una zona com aquest espai. Considera que la natura l'ha fet seu, que les veïnes el cuiden amb respecte i que l'Ajuntament el vol destruir. Insisteix que l'espai està fet i que només s'ha de tenir voluntat de conservar-lo, cosa que tindria un cost zero per a

l'Administració, com fins ara. I pensa que, respectant-lo, complirien les normatives europees de conservació de les zones verdes.

Exposa que és un espai del qual gaudeixen veïns, associacions, residències de gent gran i centres de persones amb discapacitat, que hi fan activitats programades de teràpia educativa. Pregunta on podran anar després. Diu també que hi van escoles bressol i de primària, que hi aprenen a conèixer les plantes del jardí i el seu cicle de vida, i que treballen en el petit hort. Afegeix que tenen la natura enmig d'un lloc urbà.

Denuncia que ara els volen deixar poc espai verd i que al damunt els volen imposar aquest Centre de Neteja per acabar d'empitjorar la zona. Reclama que no són ciutadans de segona. Rebutgen la desnaturalització del barri i exigeixen la preservació de l'espai natural de l'estació de Magòria, com un bé comú i essencial per a la qualitat de vida present i futura, i anuncien que no deixaran que els prenguin el que ja tenen.

Expressa que, com a veïna, se sent enganyada, decebuda i menyspreada, perquè a totes les reunions que han tingut, com a plataforma, sempre els han donat allargues i els han dit que no farien res del projecte, i ara veu amb sorpresa que ja estava tot dat i beneït.

Assegura que no es rendiran, que no deixaran que els prenguin el que ja tenen.

La **presidenta** dona la paraula a la senyora Blázquez.

La senyora **Montse Blázquez Pallarès**, en nom de l'Associació de Veïns i Amics de Magòria, diu que aquesta associació està constituïda des del 2010 i que fan tallers, cursos i altres activitats al Casal Cívic i Comunitari de Magòria. Exposa que fan servir l'espai natural de Magòria per fer moltes activitats, especialment a la primavera i a l'estiu: des de xocolatades solidàries per recollir fons per a nens malalts de càncer de l'Hospital de Sant Joan de Déu, fins al Carnestoltes i Sant Jordi. Detalla que tot això ho fan a l'exterior, a la zona de l'espai natural.

Només vol expressar que no voldrien perdre aquest espai, perquè la gent necessita verd, arbres, plantes, per a la seva salut física i mental. Són conscients del que hi haurà en aquest espai, però el que volen és conservar el màxim possible entre el camp de futbol i el Centre Cívic. Insisteix que volen verd, arbres, respirar, sentir els ocells, i no volen les pudors, la contaminació i el soroll que pugui fer, per exemple, el Centre de Neteja, que és el que sembla que han de posar en aquesta zona.

La **presidenta** dona la paraula a la senyora Lizondo.

La senyora **M. Dolors Lizondo**, en nom de l'Associació de Jubilats de Magòria, explica que aquesta associació aplega els jubilats de l'antiga estació de Magòria, de Ferrocarrils Catalans, que actualment és un Casal Cívic. Exposa que en aquest casal, com han dit les seves companyes, es fan tota mena d'activitats: de memòria, de francès, de pintura, del que es vulgui. També hi ha uns festivals cada dijous de musicals, i xerrades de periodistes, advocats i altres. Precisa que durant l'hivern es queden a dins, i que són noranta persones, però que després, a fora, al jardí aquest que reclamen, n'hi poden anar fins a dues-centes, i que del mes de març fins a l'octubre el fan servir.

Especifica que la seva gent és gent gran, que molts caminen amb bastons, que no poden gastar gaire, i que per això ho fan tot de franc, perquè s'ho passin bé. Recorda que abans de la pandèmia feien berenars i tot, ara no.

Ja ha sentit que això està afectat, i que sembla que el projecte no es pot tocar. Però ella protesta reclamant que sí que es pot tocar. No entén per què els porten aquell Centre de Neteja, si estava previst a Can Batlló i no a Magòria. Pensa que això implicarà soroll tot el dia i contaminació sonora ambiental, més de seixanta vehicles en acció, elèctrics i dièsel, escombradores i altres que estaran entrant i sortint tot el dia i tota la nit, cada dia de l'any, pel carrer Moianès, al costat del casal. Descric aquest accés com el que fan servir quatre-centes o cinc-centes persones grans, que en molts casos no es poden aguantar, i avisa que, per tant, comportarà una inseguretat per a aquestes persones i per a la resta de veïns, perquè hi ha molta circulació.

Demana, doncs, com és que, si el projecte de Magòria no es podia tocar, ara es pot tocar. I reclama que la inseguretat no la volen: volen el jardí conservat amb aquells arbres quasi centenaris, que val la pena visitar-lo, perquè és molt maco. I que si allò era de Can Batlló, que ho facin a Can Batlló, perquè sap que Can Batlló, quan li ho van adjudicar, era un espai tan gran que no sabien què fer-ne. No entén com és que ara els hi sobren coses. No ho accepta, perquè allà hi ha més espai que a Magòria.

L'última pregunta és que vol saber quin benefici tenen els avis, els veïns i tota la gent que viu allà, amb tot aquest projecte. Reconeix que el camp de futbol és molt maco, però que no hi ha socis seus perquè no poden federar-se ni tenen carnet de res. És a dir, admet que allò està molt bé per a la gent federada de tot Catalunya, però creu que als veïns no els beneficia en res.

La **presidenta** dona la paraula a la senyora M. Dolors Rubio, del CAP Magòria, però no és present a la sala. Tot seguit dona la paraula al senyor Irazoki.

El senyor **Ignacio Irazoki Calcabrini**, en nom de Marea Pensionista Font de la Guatlla - Magòria, expressa que estan molt preocupats perquè, juntament amb altres veïns del casal, van ser dels primers que van començar a parlar, sabent que l'Ajuntament tenia un projecte nou, de l'existència del jardí. Exposava que per a ells el jardí no és un espai buit que s'hagi d'emplenar, sinó una cosa viva, fruit de l'activitat social dels veïns i de les associacions de la Bordeta i la Font de la Guatlla. Creu que no és un lloc en el qual es pugui fer qualsevol cosa, sinó un lloc que cal conservar. S'alarma que, segons les últimes notícies, fa l'efecte que és tot el contrari, que és un lloc que serà desmantellat. Es queixa que no hi ha cap consideració pels arbres, que desapareixeran.

Comenta que té la sort de viure en una tercera planta, i que hi té vistes a l'estació de Magòria i a tots els arbres del jardí. Pensa que el que dissenya no sap que en aquests arbres, cada estiu, des de fa molts i molts anys, hi nia una colònia d'orenetes, que passen tot l'estiu alimentant-se de les bestioles que hi ha pel parc, i que quan els arriba l'hora de l'emigració és tot un espectacle veure-les sortir dels arbres del jardí.

És per això, reclama, que la Marea Pensionista de Magòria està molt i molt preocupada i disposada a iniciar les accions que calgui per preservar aquest indret, creat per l'activitat dels veïns i pel creixement espontani de la natura.

La **presidenta** dona la paraula a la senyora Molina.

La senyora **Maria Àngels Molina** diu que abans que ella hi havia una companya, que suposa que parlarà després, que tenia tot un seguit de dades per exposar. Sap que les persones de la mesa ja la coneixen força. Es presenta com a veïna del 08014 de sempre, activista veïnal i component de la Plataforma Jardí de l'Estació. Defensa que la seva visió de la Bordeta és global, de la punta de Tarragona fins a aquests meravellosos jardins que pinten de verd el barri. Exposava que viu al costat de dos d'aquests espais verds, que des del 2017 pertany a la gestora de la

plataforma esmentada i que, com a tal, fa set o vuit anys que es reuneix amb representants polítics i tècnics del Districte.

Afirma que coneix en profunditat el projecte d'urbanització que tenia previst l'Ajuntament per a la zona de Magòria, tot i que diu «en profunditat» com a eufemisme, perquè només pot parlar del que han permès les dilacions aplicades a les demandes d'informació, de reunions i de peticions, per part dels membres de la plataforma i els veïns i veïnes de la zona, als diversos responsables de Districte, polítics i tècnics.

Assegura que lluiten per un espai dinamitzat i obert al veïnat que fa barri. Recorda que el 2018 va ser aprovat per unanimitat del Ple del Districte la conservació del Jardí de l'Estació tal com està, i que aquella petició, feta a través del Grup Municipal de Junts i presentada i defensada en aquesta mateixa sala, el mateix Districte la va publicitar a les xarxes. Rebla que ella mateixa apareix a la foto.

Lamenta, però, que aquella proposta no va ser afegida a les pliques del concurs d'idees de l'any 2019, que es va organitzar per a la urbanització de la resta de Magòria, incloent-hi la pastilla sanitària de la Generalitat, que avui no hi és, i els edificis dotacionals, una part dels quals anaven a Can Batlló, i ja no hi són. Precisa que ni a les pliques del concurs ni a cap taula de cap tècnic ni polític responsable d'Urbanisme no hi havia la proposta que s'havia aprovat per unanimitat al Ple. Diu que ho sap perquè ella formava part del jurat del concurs, va tenir l'oportunitat de parlar amb l'equip guanyador d'arquitectes —assegura que se li havia dit diverses vegades del Districte que no patís, que els jardins hi eren— i, com que havia treballat en un despatx d'arquitectes, va preguntar directament sobre la qüestió i li havien confirmat que no sabien de què els parlava.

Afirma que no vol pensar malament. Insisteix que han assistit a totes les taules, reunions, plens, audiències públiques i diversos que s'han organitzat. Assegura que en algunes ocasions se'ls ha fet callar perquè els jardins era la darrera cosa que es projectava en una actuació, «però que no patissin». Constata que totes les actuacions duen pintat el verd, certament, que significa «voreres i zones de pastures, amb arbres, i sòls de materials que absorbeixen la calor». La sorprèn que de pluges no en parli ningú —«perquè en tenim poca»—, tot i que som en zones de rieres. Diu que li preocupa perquè el jardí de Cal Muns, el de la Vidriera i alguns altres de l'entorn, quan plou, ja no tenen ni tan sols la primera capa de terra, que ha desaparegut.

Afegeix que, malgrat que han dit i redit que l'espai natural de l'estació ni és un hort comunitari ni un jardí corrent, sempre els han dit «que no patissin, que hi haurà jardí».

Felicita els patinadors de la plaça dels Països Catalans perquè, encara que no sap des de quan estan organitzats, han tingut reunions amb l'arquitecta, han anat a veure altres possibilitats, etc., mentre que la seva plataforma no ha aconseguit aquest tracte en vuit anys de converses.

Diu que coneixen i que són veïns de les persones a la Taula d'Esport, responsables del camp de futbol i que els de petanca no saben qui són, però que els han patit a les competicions d'aquest darrer any, per l'aparcament i la fatxenderia...

La senyora **Maria Àngels Molina** diu que no es preocupi, que acaba. Deia, sobre els de petanca, que el Districte havia intentat que els de la plataforma assumissin amb ells els costos de consergeria i neteja per obrir el Casal de Magòria els caps de setmana.

Descriu l'espai natural de la Bordeta com un espai arrelat al barri, a la cultura catalana i mediterrània, que és multidisciplinari i transversal en edats i creences, que és un refugi que, a més de protegir de la calor, el soroll i la pol·lució, protegeix la salut mental i emocional. Afegeix

que al jardí de l'estació, a cel obert, la moto que ha passat fa una estona per aquí i que han sentit no se sent.

La senyora **Maria Àngels Molina** assegura que acaba d'aquí a trenta segons. Exposa que tot això està en funcionament des de fa vint anys, però especialment des de fa vuit, que s'hi ha implicat la plataforma, i protesta que el pensen destruir sense tenir-ne pena i, suposa, sense valorar-ho, sense que els tremoli la mà.

La **presidenta** dona la paraula a la senyora Ibáñez.

La senyora **Cristina Ibáñez** afirma que espera anar de pressa, tot i que té bastantes dades que suposa que a la gent li interessarà conèixer. També es presenta com a integrant de la Plataforma del Jardí de l'Estació. Diu que els preocupa molt la privatització d'aquest espai, perquè és un espai natural que actualment és símbol de convivència veïnal, benestar comunitari i sostenibilitat, a un cost zero per a l'Ajuntament, com ja s'ha dit.

Conta que havien pogut accedir al concurs d'idees que hi va haver per a la zona i que les veïnes havien tingut veu i vot en l'elecció dels projectes que s'hi van presentar. Recorda que es va licitar el concurs d'idees solament per als equipaments d'esports, i que la plataforma, amb totes les associacions que la conformen, no va ser informada ni va poder opinar. Creu que les construccions també afectaran tota la urbanització de la zona, no sols a la zona esportiva, i que crearà una nova illa de calor. Volen estar presents en la presa de decisions, perquè aquesta licitació també afectarà la mobilitat, l'ecologia, els accessos, els itineraris per a vianants, les zones d'aparcament i el trànsit, en general, de tota la zona. Exposa que la raó per la qual volen estar presents en la presa de decisions és perquè durant aquests set anys els projectes han anat variant segons ha canviat el vent, o les pressions, o els interessos de cada moment. Volen estar assabentats de com els afecten, tot i que a l'Ajuntament, en tres o quatre anys, potser no els importarà com quedin.

Afirma que al Pla urbanístic s'hi han anat incorporant elements: al camp de futbol, que en principi no tenia pàrquing, se li va afegir, i privatiu per a la zona esportiva, amb entrada pel carrer del Corral, i que després se li va eliminar, perquè sembla que el pàrquing serà per al Centre de Neteja, amb l'entrada pel carrer Moianès, o sigui, per damunt de la zona enjardinada; el camp de futbol havia de tenir una altura aproximada de 10 metres pel carrer Moianès, i ara tindrà uns 18 metres d'altura, és a dir, dir un mur de quatre o cinc pisos d'altura; aquest camp de futbol-11, amb graderies per a 600 persones, més un altre de futbol-7, més 16 pistes de petanca, i tot restringit a usuaris federats, limitarà l'accés a una infraestructura que hauria de donar cabuda a l'ús comunitari, i de fet esperen que es pugui resoldre, per a la qual cosa cal diàleg i voluntat per part de tothom.

Lamenta que un dels canvis compressius de l'espai sigui el Centre de Neteja, que no estava programat a Magòria. Recorda el que han dit les seves companyes: que anava a Can Batlló. Pensen que són centres que haurien d'estar situats en zones no urbanes. L'Ajuntament no hauria ni d'haver-se plantejat posar-lo en aquesta zona, quan sap de sobres que són problemàtics, tal com reconeix al Plec de condicions, que ho diu directament.

En resum, s'oposen fermament a la construcció dins l'espai natural d'una zona esportiva exclusiva i d'un Centre de Neteja i centre de treball de Parcs i Jardins. No els sembla lògic destruir un entorn per crear-ne un de pitjor.

Respecte al Centre de Neteja, que diu que seria la primera instal·lació que es construiria i que aniria soterrada sota el camp de futbol, afirma que Barcelona ja té antecedents dels problemes

que causa aquesta mena de centres de treball, i fa entendre que ells –l'Ajuntament– ja ho saben: treballen 365 dies l'any, 24 hores el dia, amb una entrada i sortida de vehicles i personal constant i concentrada –més de seixanta vehicles. S'avança dient que al·legaran que alguns d'aquests vehicles són elèctrics, però precisa que no tots. Demana si han sentit alguna vegada el soroll que fan aquestes màquines amb la marxa enrere, i que s'imaginin llavors això a les cinc o a les sis de la matinada, quan fan maniobres. Tenen una gravació, per si volen sentir-la, del soroll que fa una escombradora... (*Engega uns segons la gravació.*) Afegeix que a això cal sumar-hi les cisternes de reg, els camions... Precisa que dins del Centre de Neteja hi hauria una planta de transferència de residus, unes cinc tones per dia –més o menys com al centre de Joan Miró, d'on han recollit les dades–, per a la recollida dels quals accedirien al centre camions de tres eixos, és a dir, quasi quinze metres de llarg. Tampoc fan soroll, diu irònicament, ni el personal entrant o sortint a les cinc o les sis de la matinada, quan fan els canvis de torn. Calcula que la previsió és que hi treballin unes 250 persones.

La senyora **Cristina Ibáñez** afegeix que hi ha antecedents del centre del carrer Jaén i d'altres centres de neteja sobre les queixes que han arribat al Síndic de Greuges, de les quals suposa que tenen coneixement: sobre el soroll que fan els vehicles quan hi estacionen i els treballadors que es queden a fora. Assegura que tot això crearà problemes a la zona.

Resumeix, doncs –tot i que té moltes més dades sobre el Centre de Neteja: on va a parar l'aire extret en la ventilació d'un centre soterrat amb més de seixanta vehicles a dins, si se l'han de menjar els veïns o què, o els esportistes, als quals també importarà la qüestió–, dient que volen conservar la zona i no volen el Centre de Neteja en aquest lloc, perquè crearà molts problemes i pensen que cal prevenir abans de curar.

La **presidenta** dona la paraula a la regidora per respondre.

La **regidora** demana que li permetin no seguir l'ordre de les intervencions, però mirarà d'anar responnent a les qüestions i espera que acabin totes resoltes.

Avança que cap dels projectes posa en qüestió ni la bona feina que han fet les entitats, ni la plataforma, ni el Centre Cívic, perquè parlen d'altres coses. Respecte a les dades que s'han donat del Centre de Neteja, que diverses persones han dit que no havia d'estar dins la trama urbana, respon que, precisament, aquests centres han d'estar dins de la trama urbana, i per això n'hi ha més a Barcelona: perquè són els quarters que donen servei de proximitat a la neteja dels nostres carrers i barris. Diu que ho sap perquè durant un temps va treballar en una de les concessionàries de neteja, sap perfectament el soroll que fan, sap quan entren i surten, i per això pot dir que hi ha tres torns, tres moments cada dia amb entrades i sortides, i que no tots els centres tenen tots els torns, perquè hi ha màquines que surten de la central de la Zona Franca, especialment les més grans –i assegura que això continuarà sent així. Informa que els centres de neteja del barri són complementaris del gran, i que no pot pensar ningú que allà hi va cap abocador, ni centres com el de la Zona Franca. Confirma que sí que hi haurà el mateix que al Parc Miró, al carrer Jaén o a Nou de la Rambla –a sota d'una altra zona verda, precisament, que es va construir damunt d'aquest centre.

Pot entendre els dubtes, els recels, les pors, però demana que no es confonguin les reflexions que es fan amb realitats. Ho exemplifica dient que per més que una AFA, en un moment determinat, expliqui que això pot crear problemes als infants, no vol dir que això sigui així. Certifica que aquests centres estan molt regulats, no només per les condicions laborals de les persones que hi treballen i que hi passen moltes hores a dins, sinó que també, precisament perquè han d'estar en centres urbans, tenen molt controlats els seus efectes externs. I rebla que,

com més nous són, més possibilitats hi ha de millorar-los. Concedeix que en alguns del passat pot haver-hi problemes, però insisteix que s'han anat millorant. I promet que estaran molt atents perquè sigui així.

Ara bé, confirma que aquest centre es farà, i que es farà perquè és el primer pas de la zona esportiva que ha d'anar al damunt. Aclareix que això no vol dir que desaparegui l'espai que la plataforma gestiona, però sí que quedarà afectat. Defensa que sempre ha dit les coses tal com són, i per això diu que no quedarà com està, perquè s'han de fer obres al costat i l'espai canviarà.

Els dona la raó en una cosa, perquè de vegades la gent, quan es parla de zona verda, té tendència a pensar que hi haurà vegetals plantats, i no és així. Precisa que «zona verda», en terminologia urbanística, vol dir espai d'estada, espai amb arbres, espai amb bancs; per tant, no vol dir que estigui cent per cent plantat de verd.

Assegura que al Districte coneixen aquest projecte del jardí, hi han estat i s'han reunit amb la gent de la plataforma. Diu que ella no s'ha reunit allà amb ells, però sí que hi ha anat a veure-ho, també com a veïna de la Bordeta, i coneix l'espai. Admet que cal ser el màxim de curosos per conservar tant com sigui possible els arbres, de manera que l'espai pugui continuar vinculat a la utilització que se'n fa des del Centre Cívic i es pugui garantir que les activitats es puguin fer. Però torna a dir que no serà al cent per cent com el que hi ha ara.

Considera que la feina de la plataforma ha de ser pressionar perquè es compleixin aquests compromisos, i que la feina del Districte és intentar que les àrees que es construeixin també els respectin. Sap que ara no veuen res en els concursos i el planejament, perquè després hi haurà un concurs per a tota la zona dels entorns i de la urbanització. Però assegura que abans que hi arribin, continuaran tenint reunions, com fins ara, tot i que ella no pot respondre pels vuit anys vinents personalment. Sí que hi respon com a Ajuntament, perquè parla en nom de l'Ajuntament.

Creu que fins ara han treballat amb ells, s'hi han reunit, i promet que s'hi continuaran reunint per trobar fórmules, que insisteix que no seran al cent per cent les que ells voldrien, però tampoc seran al cent per cent la idea de qui ho havia pensat i havia fet el dibuix d'una «zona verda» potser sense conèixer la zona, amb la idea de posar-hi uns arbres i uns bancs. Insisteix que seran curosos per intentar salvar al màxim possible l'esperit de les feines que es fan allà, que sap que són importants, que aporten riquesa al barri. Defensa, però, que la resta d'activitats –les dels equips esportius del barri, per exemple– també aportaran riquesa al barri, sense confrontar si és més important una cosa que l'altra. Li semblaria absurd fer aquesta confrontació i està segura que ells tampoc voldrien fer-la.

Reivindica la necessitat evident d'espais per fer activitat esportiva i per als projectes que s'estan treballant. Detalla que el que s'ha treballat en l'espai que han explicat va ser només un disseny general, i que, en canvi, amb els representants esportius es va treballar sobre quines eren les necessitats tècniques de cadascun dels seus espais, sempre dins l'àrea que s'havia determinat en la fase prèvia que seria per a zona esportiva. Fa entendre que es va parlar amb ells, perquè ells són els que en saben, igual com si parlen d'una altra cosa n'hauran de parlar amb l'expert en la qüestió. Raona que per saber què necessiten uns camps de petanca, que són tancats, han d'escoltar què diu la gent de la petanca, i a més creuen que, si els fan coberts, no sols garanteixen la pràctica d'aquest esport tot l'any, sinó que també eliminen sorolls i altres problemes que hi havia en aquesta pràctica. Creu que el mateix es pot traslladar si parlem de futbol-7, de vestidors, de tot això que, al final, qui ho coneix són les entitats federades, i per això s'hi treballa. Pel que fa al Centre de Neteja, exposa que es treballa amb els responsables del sanejament urbà.

És a dir, intenten –al Districte– que la mirada sobre els projectes sigui compartida, que no miri només cadascú la seva part, que el de la neteja tingui en compte que aquest espai es fa dins d'un àmbit en el qual passen més coses, hi ha més activitats i s'han de respectar.

Respecte a la qüestió de per on entren els cotxes, exposa que això té a veure amb altures, amb guals, amb raons concretes, i que si han d'entrar pel carrer Moianès i no per Corral és perquè, si no, no es podria fer el gir corresponent per entrar-hi els vehicles, ni podrien sortir ràpidament cap a la Gran Via en els dos sentits, evitant que hi hagi una circulació d'aquests vehicles per tot el barri de la Bordeta.

Pensa que hi ha temps, perquè aquest projecte no es construirà d'avui per a demà. Entén el neguit, entén la mobilització i li sembla absolutament respectable. Creu que la seva obligació és acompanyar-los i donar-los el màxim d'informació, i és el que pensen fer. Aclareix que, ara com ara, no tenen el dibuix d'aquesta zona, i que, com han fet fins ara –o més, si cal–, aniran parlant i aniran veient com dibuixen plegats aquest espai futur, aquest espai verd que, efectivament, ella també pensa que ha de respectar el que té ara de verd; és a dir, que no ha de ser un espai urbanitzat, sinó que cal veure què es pot salvar i, en els espais on s'hagi de créixer, créixer amb la mateixa lògica. Està convençuda que tenen àmbits per poder treballar-hi.

Adreçant-se específicament a la senyora Molina, lamenta no poder contestar-li tot el que demana, però agraeix a tothom la mobilització, el to, les propostes que fan, i assegura que tindran oportunitats de continuar treballant en l'assumpte per tal que el resultat sigui el menys dolent possible, tot i que sap que no serà el que la plataforma proposa, que és que es consolidi al cent per cent el que hi ha ara. És conscient que els metres disponibles no són prou i, per tant, no serà com voldrien. Però insisteix que han d'assegurar-se que el que quedi com a zona verda tingui aquest esperit, aquesta voluntat de ser realment un espai verd en el qual es pugui fer aquesta activitat que ara es fa, i no sigui simplement un espai urbanitzat. Insisteix que trobaran àmbits per treballar-hi plegats.

La **presidenta** presenta un nou bloc d'intervencions, que encetarà el senyor Prada.

El senyor **Antonio Prada**, en nom de l'Associació de Veïns de San Cristóbal de la Marina del Prat, vol saber què passa que els costa tant perquè els donin permís per a activitats lúdiques dins del barri, sigui per posar-hi unes parades solidàries, per a una cavalcada de Reis i ara per a la de Carnestoltes, i li sembla que tot sigui per afavorir el Barça i la Fira. Els sembla que no pot ser que el Barça i la Fira passin pel damunt d'un acte lúdic i públic.

La **presidenta** dona la paraula a la senyora García.

La senyora **Elena García Romero** es presenta com a veïna del carrer Minería. Expressa que en aquest carrer hi ha uns separadors per al carril bici, i que en aquests moments en falten setze. Després dirà la raó d'aquesta absència. Abans, vol preguntar quantes vegades s'han de reparar, perquè afirma que ja s'han canviat quatre vegades; quant costa aquesta reparació; si han estudiat per què es trenquen; i si de veritat val la pena mantenir el carril bici allà.

Exposa que es trenquen –i n'aporta unes quantes fotos– perquè els autobusos, quan surten, hi donen cops; i perquè els camions que recullen la brossa –es pot veure a les fotos– fan el mateix. Llavors, conclou, què succeeix?: que desapareixen els separadors, però hi continuen els cargols que collaven els separadors, i que els autobusos passen pel mateix lloc i, en aquest moment, el que es trenca són les rodes dels autobusos.

Resumeix la situació dient: ens costa reposar els separadors; ens costa les rodes dels autobusos, i s'han reposat quatre vegades. Pregunta per què passa això, i si saben de debò les bicicletes que passen per aquest carril. Diu que és veïna d'allà, que té temps per vigilar les bicicletes que hi passen. Assegura que a dos quarts de vuit del matí hi passen quatre bicicletes, cada matí, però que durant el dia si en passen trenta en passen moltes.

Dona la raó a la senyora Molina, perquè detalla que al carrer Mossèn Amadeu Oller les pedres arriben a mitja calçada, i Déu vulgui que no plogui, diu, perquè les pedres aniran a parar a la claveguera.

La **presidenta** dona la paraula al senyor Roca.

El senyor **Antoni Roca** es presenta com a veí del carrer Constitució, del tram Riera Blanca - rambla Badal. Li sembla que últimament només es parla de l'illa Citroën, en aquella zona, però creu que hi ha un tema que fa més temps que és viu. Recorda que ahir mateix mirava una notícia del maig de l'any passat, que deia que l'Ajuntament resoldrà el caos viari de la rotonda del carrer Constitució «a partir de l'estiu». Constata que va arribar l'estiu i, a l'agost, van veure com obrien una rasa al carrer. Es van pensar que allò entrava en vies de solució. Diu que van anar a l'audiència que hi va haver a Can Batlló i també els va dir que el primer trimestre d'aquest any sembla que ja arribaria la solució, i constata que els veïns, de moment, no veuen res. El que veuen és que continuen els tocs de clàxon, i dona entenent que la regidora ja sap com va aquella rotonda, que fins i tot els caps de setmana, que abans hi havia tranquil·litat, amb la carretera de Sants tallada allò és un caos: botzinades, sobretot a les hores punta.

Volen saber com està la qüestió i si per fi aquest trimestre veuran algun moviment.

La **presidenta** dona la paraula al senyor Mourin.

El senyor **Fernando Mourin Rodríguez** demana per l'Oficina d'Atenció al Ciutadà, l'OAC, que ha deixat de ser presencial, és a dir, ha deixat d'haver-hi una persona per atendre els veïns. Ell entenia, quan es va fer el CAI, que la idea era que fos un centre d'atenció integral que tingués de tot, de manera que qualsevol veí, davant qualsevol dubte, pogués recórrer-hi i ser atès. Lamenta que ara no sigui així. Diu que, de sobte, va desaparèixer. No sap si es va aprofitar el CAI per reformar el Pepita Casanellas i, en el trasllat, es va decidir eliminar personal que l'atengués, però es queixa que s'han quedat amb un servei menys al barri. Té la sensació que el seu barri és aquell barri apartat, de l'altra banda de Montjuïc, on si es fa una cosa, es fa, però si no es fa, ja ho veurem. Pensa que, al final, sempre han d'estar reivindicant al carrer i creu que no hauria de ser així. A més a més, li sembla recordar que va ser aprovat en un Plenari, el març de l'any passat, que es tornaria a donar aquest servei presencial. Vol saber què ha passat, després de gairebé un any.

La **presidenta** dona la paraula a la senyora Maria Teresa Gabarró, que sembla que no hi és present, de manera que cedeix la paraula a la regidora per respondre als intervinents anteriors.

La **regidora** s'adreça, en primer lloc, al senyor Prada, dient que ha barrejat diversos temes. Respecte a la rua de Carnestoltes, afirma que el que se'ls ha dit és que cal buscar un itinerari que permeti fer-la compatible amb altres activitats de la ciutat, i defensa que aquesta és la mateixa resposta que donen a la resta quan els demanen coses. Assegura que al Barça també se li diu que no, si entorpeix altres activitats, perquè el criteri funciona en totes les vies. Informa que aquell dia hi ha previst un partit, i el que se'ls ha dit és que busquin un itinerari que garanteixi que es pugui fer amb independència del que passi, a fi que, a més a més, sigui més còmode per a la gent que participa en la cavalcada. Afirma que avui mateix –tot i que no té el resultat– el

conseller Gutiérrez ve d'una reunió amb la Guàrdia Urbana i amb les entitats de la Marina, justament, per determinar els horaris, les alternatives i estudiar com se soluciona la qüestió.

Exposa que no és el que va passar amb els Reis, i que això també ho ha de dir. Per Reis, explica, no hi va haver cap problema del Districte, a l'hora dels permisos. Diu que hi va haver una decisió de les entitats per fer una cosa diferent, perquè no tenien prou efectius, i això és el que se'ls va comunicar. Demana que no es barregin coses: pot passar alguna vegada que, si hi ha altres activitats a la ciutat... Creu que això ho entén tothom. Posa l'exemple que si ells demanen per a demà la plaça de l'Orgull per fer una calçotada i hi ha una altra entitat que ha demanat la plaça de l'Orgull per fer una altra cosa, no els diran que no, però els demanaran si no ho poden fer en un altre lloc del barri, com ara als jardins nous de Can Clos, perquè l'Orgull ja està ocupat. Per tant, el que ells fan és donar la fórmula.

Insisteix que el cas dels Reis va ser una altra cosa, perquè per fer una cavalcada de Reis cal moltíssima gent i molta feina i, per la raó que sigui –perquè hi havia altres activitats, perquè es va començar tard, perquè la gent havia esgotat les energies en altres coses–, es va considerar que havien de canviar l'activitat, perquè no podien garantir que es fes la cavalcada de Reis com s'havia fet sempre. Assegura que, si haguessin demanat el permís, també se'ls hauria donat, perquè l'Ajuntament no posa problemes a les activitats; al contrari, intenta buscar solucions. El que no pot fer l'Ajuntament, rebla, és autoritzar una proposta si a tal hora o en tal lloc no pot ser.

I això garanteix que ho diuen a l'altra gent, que no hi ha cap voluntat de perjudicar la Marina. Al contrari, certifica que hi ha la voluntat de posar totes les facilitats a la Marina, que, com la resta de barris del Districte, és molt activa, hi passen moltes coses i n'han de continuar passant, perquè a més això és el que genera...

(Se senten veus de fons.)

A la senyora García li diu, sobre el carrer de la Minería, que no sap quantes vegades s'ha canviat, ni el cost que ha tingut. Li ofereix la possibilitat de mirar-ho, si vol. En qualsevol cas, afirma que, si hi ha un carril bici, se n'ha de garantir el manteniment i que, si s'han fet malbé els separadors, caldrà reposar-los. Promet que es miraran el que comenta de les escombraries, però creu que a les fotos que els ha passat, precisament, les peces que continuen íntegres són les que estan davant dels contenidors. Per tant, dubta que tinguin a veure amb els cotxes. Assegura, però, que s'ho miraran i en passaran nota, per veure si TMB ha tingut algun problema amb aquell gir i per si es pot posar alguna altra separació que duri més. No els consta que els autobusos hagin fet arribar que allà hi ha un problema. Insisteix que ho consultaran, arran d'aquesta denúncia.

Diu que, en qualsevol cas, els carrils bici s'han de mantenir, que el foment de la bicicleta necessita espais i que el que no poden fer és eliminar xarxa, i menys en el moment en què comença a consolidar-se com un dels elements que molta gent de la ciutat utilitza, també del barri de la Marina. Avança que buscaran fórmules per corregir això, però que en cap cas no trauran el carril bici.

Respecte a Amadeu Oller i les pedres, no sap a què es referia exactament, però en qualsevol cas en aquest carrer ara treballen amb els veïns en una proposta de reforma del carrer, que creu que ha d'ajudar a solucionar algun dels problemes que hi ha, i a plantar-hi més verd, perquè reconeix que allà és un altre dels llocs on s'han de plantar més arbres i més parterres, amb una urbanització del carrer que ajudi també a recuperar aquella zona, que havia estat molt malmesa.

Al senyor Roca li confirma que es van comprometre amb el carrer Constitució, i ella també espera que sigui aquest primer trimestre. Revela que han tingut algun problema intern –que ara no

explicarà, perquè no sembli una excusa—, corrobora que a l'estiu va passar el que diu ell i que molts veïns van pensar el mateix, que començaven, i que ella mateixa va trucar per informar-se'n. Informa, però, que era una qüestió, no recorda si de l'aigua o de la llum, que requeria unes canalitzacions.

Afirma que treballen en una solució que els ajudi que els cotxes puguin evacuar —que no es quedin allà embussats els que surten de la ronda—, i sembla que canviant el doble sentit d'un tram es podria fer que s'assumissin més cotxes i no es quedessin allà atrapats, que és el que acaba causant que els que venen de l'altra banda no puguin girar i que, per tant, tothom comenci a fer anar el clàxon, perquè tots tenim poca paciència i ens pensem que els cotxes no avancen no perquè hi hagi un semàfor en vermell, sinó per molestar-nos a nosaltres, la qual cosa origina aquella sensació tan incòmoda per a vianants, per a veïns, per a conductors i per a tothom.

Insisteix que espera que sigui en aquest primer trimestre —tot i que admet que van justets— i que, si no, serà a tot estirar a començament del vinent. Informa que a Mobilitat ja estava previst, que amb l'Hospitalet hi ha un acord i que s'havien començat a fer reunions per determinar les obres que calia fer. Afirma també que s'ha demanat que els ajudessin a mesurar exactament els cotxes que passaven d'una banda i de l'altra, en època normal, per tenir clar que podrien controlar els fluxos que circulaven per aquella zona, abans de prendre decisions definitives. Reconeix que això ha fet que s'endarrerís una mica més, però promet que ha de ser molt aviat. Rebla que si no és aquest primer trimestre, serà el primer mes del vinent, que començaran a fer les reunions informatives i a explicar quina és la proposta i, un cop que la posin en comú i ho vegi tothom, per si s'hi han de fer canvis, començar-ho al més aviat millor.

Confessa que de vegades parla massa, però creu que s'ha de ser transparent. Assegura que no esperaran a fer una gran obra per solucionar això, perquè consideren que hi ha coses que es poden començar a implementar, que els ajudaran a veure si amb canvis de sentit i algunes correccions semafòriques ho milloren, i que després ja ho acabaran consolidant amb algun canvi, si cal, de la pavimentació, de les voreres i altres. Repeteix que intentaran que sigui en poc temps i que, per tant, quan tinguin tota la informació la compartiran amb els veïns i veïnes, que saben que estan tots neguitosos —ella s'hi inclou— i amb ganes de trobar una solució que els doni una mica de pau, com diu el senyor Roca, quan camines per aquella zona.

Al senyor Mourin li aclareix que la Marina és l'únic barri de tot Barcelona —a part de Ciutat Meridiana, per raons lògiques— que té una oficina d'atenció ciutadana a banda de la seu del Districte. En la resta de Districtes, només n'hi ha una a la seu del Districte. Ho explica per a quan es diu allò de «la Marina som el barri que ningú...», perquè creu que no és veritat. Admet que té la seva idiosincràsia i que ha tingut problemes, que encara no estan solucionats al cent per cent —connexió amb les línies de metro, i altres—, però s'ha mantingut l'OAC. Exposava que el que hi havia fins ara era una persona de l'OAC a Pepita Casanellas, que s'han fet una sèrie d'obres allà i que es va obrir el CAI. Descriu que després a Pepita Casanellas s'hi ha posat un quiosc de tràmits, aquell de color vermell que també hi ha aquí a la seu del Districte, que fa els tràmits majoritaris de totes les OAC. Defensa que tenen dades objectives del que fa la gent quan va a les OAC, i que als quioscos de tràmit s'hi poden triar els quatre o cinc tràmits que fa la majoria de la gent, que es poden fer de manera autònoma.

Continua dient que després hi ha una OAV, una oficina de ciutadania virtual, que durant un temps va estar a la Pepita Casanellas i, en el moment que el CAI de la Marina es va posar en funcionament, es va traslladar allà, acompanyada d'una persona, del personal adscrit a l'OAC, que hi fa l'acompanyament. Recorda que mentre només teníem l'oficina de l'OAC a la Pepita

Casanellas, feia horari de matins i una tarda, i que ara es poden fer aquests tràmits matí i tarda a Pepita Casanellas, on hi ha el quiosc, i a l'OAV, on repeteix que hi ha una persona que fa l'acompanyament. Per tant, insisteix, quan t'hi connectes, a diferència d'una màquina, hi ha una persona a l'altra banda que fa el tràmit amb tu, perquè ningú pensi que parla amb un robot: és com una videoconferència amb algú que és amb tu allà per ajudar-te a fer la tramitació si tu no te'n surts.

No vol donar totes les dades, però n'ha demanat, per saber quantes persones han passat per l'OAV, quins tràmits s'hi fan, si hi ha persones a les quals s'envia a fer tràmits fora, i quants són. Ha de dir que són menys del 5% de les persones que passen per allà, i que són tràmits molt concrets que no es poden fer allà i requereixen desplaçament a la seu del Districte o a un altre equipament municipal, perquè hi ha persones que van a l'OAC a fer un tràmit que no correspon a aquestes oficines i que, per tant, han d'anar a altres llocs. Relata que en la resta de casos, per dir dades del desembre, hi ha hagut: 39 persones, pel padró de residència; 39 persones, pel padró de convivència; 13 persones, per demanar hora; 4 persones, per consultes sobre l'àrea verda; 13 persones, per tràmits sobre la targeta rosa; 2 persones, per l'abstenció de pagament d'impostos; 1 persona, per domiciliar impostos. Conclou que tot això ho han pogut fer a l'oficina, sense desplaçar-se de la Marina. Torna a dir que hi pot haver hagut algun cas concret que havia de fer algun tràmit més complex i que s'hagi hagut de desplaçar.

Insisteix que tot això es pot fer al CAI, en aquesta oficina virtual i amb la persona d'acompanyament, en horari de matí i tarda, i que, a més, hi ha el quiosc de tràmits a Pepita Casanellas, on les persones que són més autònomes poden també demanar hora, l'empadronament –que assenyala que, com es veu, acapara gairebé el 70% de les visites que es fan a les OAC–... I diu que també han detectat que hi ha persones de l'Hospitalet –això passava més quan estaven a Pepita Casanellas– que venien a fer tràmits allà; aclareix que ara, amb el trasllat a la zona del port de la Marina, aquest flux s'ha reduït.

La **presidenta** anuncia que faran el darrer bloc d'intervencions. Dona la paraula al senyor Eugenio.

El senyor **Miquel Eugenio Pareja** confessa que és el primer cop que participa en una reunió de l'Ajuntament, però vol comentar un tema bastant greu. Es refereix a l'última reunió que es va fer al poliesportiu Mediterrani, on es va anunciar que s'expropiaria i enderrocaria un edifici en el qual ell té una propietat, a la rambla Badal 188. Assegura que en cap moment els ho han fet saber i que ho han sabut perquè coneixen els veïns i els han dit que aquella reunió els afectava, animant-los a buscar informació. Diu que n'han buscat i no saben què vol fer l'Ajuntament amb ells, però detalla que són 8 veïns que perden el seu habitatge, més 8 comerços, per fer 15 pisos de protecció oficial. Ho resumeix dient que expropiaran 16 famílies o del seu sosteniment o del seu habitatge, per fer-hi 15 habitatges, és a dir, que hi ha una pèrdua fins i tot en el patrimoni de tots.

Li consta que és un tema que fa temps que es mou, perquè indagant ha vist que hi ha entitats que en tenien coneixement, però assegura que cap dels propietaris, ni dels comerços ni dels habitatges.

Afegeix que avui han dit que havien negociat amb la Citroën, que s'expropiava, i demana si és que ells no són importants. Reclama que allò és casa seva, que els havia costat molt d'esforç poder comprar els pisos i que hi ha gent que fa molts anys que hi viu: gent gran que ha pujat la família i ha fet la seva vida en aquesta casa, que s'acaba de reformar sencera.

Afirma que s'han quedat molt sorpresos de la manera d'actuar, i que se n'hagin assabentat de rebot. Són aquí per demanar una miqueta d'informació: si els volen tirar la casa, quines són les condicions, com, per què; com és que volen expropiar 16 famílies quan es desafecten 608 famílies en la mateixa línia que casa seva. Li sembla una cosa bastant arbitrària i no saben quina motivació té ni quin benefici major s'obté del dany causat, quan s'expropia més gent que la que es beneficiarà d'aquests habitatges. No entén que després diguin que volen mantenir la història, la identitat, el comerç del barri. Confirma que el seu edifici és dels més antics, acabada de reformar la façana, i també els comerços.

Constata que és una situació molt dolorosa per a ells, per la manera com se n'han assabentat, per les dates –va ser el dia abans de Nadal quan ho van saber, i no s'han pogut assessorar fins després de festes–, per l'ansietat que ha causat, sobretot en la gent gran de la comunitat –hi ha presents sis veïns de l'immoble–, i pel fet que no hagin rebut ni una paraula de l'Ajuntament quan tothom n'està assabentat. Diu que han parlat amb un treballador municipal que es mirava l'edifici, li van preguntar què passava i els va dir que es mirava els jardins del darrere –quan estava al davant. Van mirar de treure-li alguna informació, però no hi va haver manera. Diu que és molt frustrant veure aquesta manera d'actuar de l'Ajuntament. No els acusa de mala fe, però ells han fet la seva vida allà i que vulguin tirar casa seva sense ni parlar amb ells, quan només són vuit...

Demana, doncs, alguna explicació, o saber què volen d'ells, si volen que marxin de Barcelona o quin és el panorama que se'ls presenta. Pregunta si han d'anar a la rambla elevada, al Calaix, a dormir amb la resta d'indigents. No ho saben, aquesta és la seva inseguretat. Demana perdó per la vehemència, però prega que es tingui en compte l'ansietat que han passat en aquest temps. Afirma que no ha volgut portar res per escrit.

La **presidenta** dona la paraula a la senyora Arjona.

La senyora **Mercedes Arjona Guiral** es vol referir al tema tractat per la senyora Montseny, sobre les ZUC, i voldria parlar de l'assumpte dels animals i tot això, però que com que s'ha comentat que ja hi ha prou policia, diu també que a les cinc de la tarda roben, ja no a la nit, i no sap si els consta. Exposava que ells treuen els gossos i veuen que per allà roben, i també hi ha una senyora que es dedica a cremar, i no passa res. Constata que els gossos s'estan intoxicant de la gent que pren droga i la deixa per terra, o que directament tira carn perquè els gossos s'intoxiquin. Confirma que han posat les denúncies, i suposa que això s'haurà d'arreglar.

No tenen clar si les bicis poden passar per allà. I no entén que allà no faci falta policia. Diu que a quarts de vuit sí que hi van a denunciar els que tenen gossos, però que quan la gent hi fa les seves necessitats ningú els multa. Es pregunta si és perquè a ells els poden treure la nòmina i a l'altra gent, que no tenen nòmina, no els passa res, poden cremar, com aquella senyora, o poden fer el que vulguin.

Creu que sí que necessiten més policia, però no per als gossos, sinó per a la gent incívica de fora que es droga i fa tot el que fa.

La **presidenta** dona la paraula a la senyora Albiol.

La senyora **Bàrbara Albiol Pérez** reitera la petició sobre la zona ZUC de la rambla de Sants, que han presentat la senyora Montseny, la senyora Arjona i el senyor Ferro, amb les mil signatures aconseguides en només dues setmanes. Pensen continuar demanant-ne i ves a saber quantes n'aconseguiran en un mes, comenta.

Insisteix que li agradaria que li contestessin, si és possible, quin propòsit té la limitació horària d'aquesta zona ZUC, perquè només s'hi poden passejar gossos sense corretja de 8 a 22 h, i si no és per afany recaptatori, perquè afirma que tothom ha vist els dos guàrdies urbans –el sou dels quals el paguem entre tots, declara–, vestits de carrer, a dos quarts de vuit, esperant que li treguin la corretja al gos abans d'anar a treballar –perquè si el seu horari comença a les vuit del matí, no sap a quina hora pot passejar el gos sense corretja. Demana que es tingui en compte que el fet d'anar sense corretja, sobretot a Barcelona, possibilita que els gossos puguin córrer una mica, ja que, vivint com viuen en pisos tan petits a Barcelona, necessiten moure's. Se li escapa, doncs, la finalitat per la qual és allà el guàrdia urbà, esperant per multar-los –a les 7.45 o a les 7.59, com li va passar a un veí–, si no és l'afany recaptatori.

També vol preguntar a la regidora, que ha dit que les regles sobre l'ús de patinet i bicicletes estan clares, si a la rambla de Sants són permeses les bicicletes i patinets. Assegura que ha llegit l'ordenança i no ho ha sabut trobar.

La sorprèn també que diguin que l'augment de la quantitat de gent que viu al carrer no augmenta la quantitat de problemes. Demana, per exemple, pels excrements al carrer, perquè concreta que a la zona de la rambla de Sants-sud ahir hi havia uns calçotets cagats, literalment, que feia tres dies que hi eren i que la pobra treballadora de Parcs i Jardins ha hagut de treure amb una pinça. Assegura que això era de dos sensesostre que viuen als dos bancs de la zona sud, un amb un barret gris i l'altre amb unes xancles. Assegura que fa dos mesos que hi són. Parla també de les restes de menjar. Denuncia que va ser a ella a qui van intentar robar a les cinc de la tarda, com deia la senyora Arjona. Diu que era el sensesostre amb barret gris, que també ha intentat robar a un munt de «guiris» –rectifica: vol dir persones que venen de visita. Aclareix que ho intenten i se'ls evita moltíssimes vegades, però causen problemes, evidentment. I repeteix que tenen una sensesostre filipina que provoca incendis cada setmana, l'última vegada al costat de la ZUC, fa una setmana i mitja, que va provocar que vinguessin tres camions de bombers. Creu que gairebé van sortir pels aires.

Per acabar –i demana disculpes per haver-se allargat–, diu que aprofita l'ocasió per recordar que hi ha més animals censats a Barcelona i a Catalunya –sobretot animals de companyia, i sobretot gossos– que nens petits. Comenta que ha vist tota la campanya que ha fet l'Ajuntament promocionant l'adopció de gossos i gats, especialment, li causa una mica de neguit i es demana si aquesta campanya és només imatge, tenint en compte que les zones de gossos són poquíssimes. Diu que fa un any que viu a Barcelona, que sempre ha viscut al Baix Llobregat, i que no ha vist mai tan poca zona verda i tan mal cuidada. Insisteix que ve del Baix Llobregat, que és un món a part. Conclou que les zones d'esbarjo de gossos són mínimes, però que els parcs infantils no paren de créixer: en un any, diu, ha vist néixer la zona aquella de la rambla davant de l'Escola Cavall Bernat –vol dir la zona que hi van fer, sense cap encís, que se suposa que és un parc infantil–; la zona de les fustes, molt vistosa, de disseny, on no hi ha cap nen. Considera que aquesta podria ser una bona zona de gossos, mentre que els tenidors de gossos es veuen obligats a incomplir la normativa, pobres, i estar amb els gossos al mig de la rambla Badal, en un lloc on literalment no hi ha res, per la por de venir a la zona de dalt, de Mercat Nou, on hi ha el sensesostre que droga el seu gos, etc.

Té la sensació –i demana disculpes per expressar-ho així– que els progenitors de nens són més importants que les persones tenidores de gossos, com a contribuents, quan ella creu que contribueix absolutament igual. Comenta que al parc de Can Batlló, on hi ha una extensió enorme –no entrarà en el tema de Magòria– amb un camp de futbol d'herba –que li sembla que allò és caríssim–, s'ha posat tot molt maco, i, en canvi, la zona de gossos que hi havia, provisional, que

era bastant gran, s'ha traslladat a un espai que literalment és un nínxol, un 5% de tot l'espai. Creu que això, tenint en compte la quantitat de gossos que hi ha, sobretot des de la pandèmia – afirma que n'hi ha estudis–, la veritat és que és una mica vergonyós.

La **presidenta** dona la paraula al senyor Ochoa.

El senyor **Rafael Ochoa Marín** diu que farà una pregunta, però abans una exposició. Li sap greu que ara se n'hagin anat algunes persones –tot i que sap que poden seguir la sessió per YouTube–, i per això el tema que vol tractar li sembla massa important per deixar-lo per al final. Demana disculpes perquè li falla la memòria, i per això ha fet un escrit breu per exposar la qüestió.

La pregunta que vol fer a la regidora és per què no continua amb el projecte de transformació del passeig de la Zona Franca, un projecte que es va fer dins d'un procés participatiu. Vol saber també per què es va eliminar el «Vila veïna» i l'Oficina d'Atenció Ciutadana (OAC). Afegeix que ja ha vist que això últim ho ha respost, però diu que no hi està d'acord, perquè ell mateix s'ha trobat dues vegades que ha anat al CAI i no li han pogut solucionar res, de manera que ha hagut d'anar les dues vegades al Districte, malgrat que la mateixa regidora, per la ràdio, quan ell se'n va queixar, li va dir que tot el que es podia fer a l'OAC es podia fer al CAI. I doncs, assegura que no és com ella diu. Es queixa que l'OAC els facilitava la vida.

La seva pregunta és sobre els habitatges de protecció oficial, els HPO que construeixen al barri del Prat Vermell. Vol una resposta no enfocada a ell, que reconeix que no hi entén gaire, de promocions i adjudicacions, sinó que respongués als que sí que hi entenen –perquè ells sabran veure si es fan les coses bé o malament–, els que miraran la sessió en diferit o els pocs que queden a la sala.

Li fa saber que el fons d'inversió immobiliari alemany anomenat Aquila té a Espanya, des del 2008, una promotora immobiliària privada anomenada AQ Acentor, que avui construeix al barri de la Marina del Prat Vermell pisos privats i de protecció oficial. Relata que el 8 de gener, al matí, amb una gran cua de persones, AQ Acentor va adjudicar 24 habitatges de protecció oficial, segons l'ordre d'arribada dels sol·licitants de la promoció al carrer Ferro, sense haver fet servir la borsa de demandants d'habitatge que té Habitatge, de l'Ajuntament. Fa present que hi ha una borsa que s'ha de renovar cada any.

Diu que ha fet algunes indagacions i li ha semblat que les bases o l'articulat perquè la promotora construeixi té la condició que els elegits han d'estar inscrits en la borsa esmentada de sol·licitants d'HPO i que la mateixa promotora publicarà un avís a la web de l'Ajuntament per indicar que tal dia i hora es farà la inscripció corresponent del primer que arribi i compleixi els requisits econòmics i altres. O sigui, creu que la promotora ha de posar un avís per informar que el dia tal a partir de tal hora es farà el sorteig entre tots els inscrits que s'hagin assabentat d'aquesta adjudicació. El que diu que passa és que es forma una cua de mil dimonis, i això que només se n'assabenten alguns, perquè la gent no està tot el dia mirant els avisos. Explica que abans et trucava el patronat de l'habitatge protegit, o t'enviava una carta, i deia que complies els requisits, i si t'interessava t'hi apuntaves i entraves al sorteig.

Diu que preguntant a diverses persones, li ha semblat que aquests habitatges no són HPO, sinó una altra cosa que ningú no li ha sabut explicar o que és difícil d'entendre. Diu que li han explicat que és el promotor el qui fa uns habitatges a preu més baix, perquè l'obliga a fer-ho així Habitatge, i per tant guanya una mica menys de diners. Riu, dient que no el convenç. Creu que s'haurien de dir d'una altra manera, com ara «habitatges de la cua» o «habitatges per gràcia d'AQ Acentor».

Pensa que no han de tenir el títol d'HPO si no hi ha hagut cap subvenció per part de l'Ajuntament o de la Generalitat en el sòl, igual com subvenció als compradors, ajuda a l'entrada, etc., amb diners de tots, o sigui, públic. Perquè si hi ha hagut qualsevol ajuda en qualsevol format o mode de diners públics, pensa que s'hauria d'haver seleccionat, mitjançant sorteig públic, els beneficiaris entre els inscrits a la borsa de sol·licitants d'habitatge, en la modalitat en què estiguin apuntats. Concedeix que, amb els habitatges privats, faci el promotor el que vulgui, però amb els HPO no ha de ser així.

Creu que aquesta manera d'actuar no respecta el percentatge d'habitatge per a HPO, que és el 30% per als inscrits, i el 5% d'aquest 30% per als habitants de la Marina. Fa entendre que parlen de 500 metres de perifèria, perquè són uns 680 habitatges els que farà la promotora i 193 seran d'HPO, de manera que pregunta en què queda el 5% del 30%. Recorda que la normativa parla de les dues coses, no d'una sí i l'altra no. Al·lega que mentre la promotora construeix, Habitatge pot fer la selecció, enviant una carta als inscrits que compleixin els requisits i fent després el sorteig. Creu que no ha de ser la promotora qui decideixi com es faran les adjudicacions, havent-hi l'Ajuntament, que li facilita la feina i li estalvia diners.

Insisteix que aquesta manera de fer l'adjudicació, amb les *cues de la fam* –la fam d'habitatge–, ni és ètica, ni democràtica, ni justa. Considera que és una mala praxi, que recorda temps oblidats que sembla que ara tornen. Pensa que si el senyor Illa permet que tot el projecte d'habitatge s'adjudiqui així, estem arreglats. Com també estem arreglats, diu, si la resta d'habitatges que han de fer fins al 2030 al Prat Vermell es fan així.

Creu que són coses molt fosques que s'escapen als ciutadans. Proclama que tots tenim dret a un habitatge assequible i en condicions. Es pregunta si ara els habitatges mal anomenats HPO, en un bloc a part –que li diuen que sí, que va una mica així– i amb un preu de 2.500...

El senyor **Rafael Ochoa Marín** assegura que ja acaba i continua dient que es referia a 2.500 euros/m², però que gent que n'ha comprat li han dit que són més. Es demana si faran els habitatges HPO en bloc a part, amb una qualitat de construcció més baixa, o barrejades amb les privades, perquè li sembla que hi ha fins i tot marginació: uns aquí i els altres allà, i amb materials diferents, que diu que això també es comenta.

Demana, doncs, que aquest sistema d'adjudicació a correcció s'elimini per la base, pel que ja ha dit, perquè aquesta base, per a ell, no és legal.

Pregunta què li respon a tot això.

La **presidenta** dona la paraula al senyor Sanmartín.

El senyor **Vicens Sanmartín** manifesta la seva sorpresa per la quantitat de gent que hi havia aquí al començament de la sessió –comenta que era més que l'habitual, no hi havia llocs per seure tothom–, cosa que li sembla indicativa que hi ha moltes queixes a l'Ajuntament, moltes peticions, sobre les quals intueix que molta gent, probablement, faci més de dos anys, com ell mateix, que espera la seva resolució. També li sembla indicatiu que hi hagi deu persones assegudes a la mesa i que no donin resposta a aquestes peticions.

S'imagina que, igual que ell, molta gent deu estar cansada, farta, de venir aquí, d'estar pendent de cada vegada que hi ha una Audiència Pública, ser-hi present per presentar la mateixa queixa i no obtenir solució. Diu que està cansat de no poder dormir, d'haver-se de llevar cada dia a les cinc del matí i fins a les nou de la nit no poder estar-se a casa, d'haver d'anar a l'oficina i no poder treballar a casa, o haver d'estar a casa amb música o no poder parlar amb la seva parella dins

de casa. Es queixa que està fart que, cada vegada que surt al balcó, s'ha de preocupar que un animal no li cagui al damunt; que, quan estén la roba, un animal no cagui sobre la roba estesa. Diu que està fart de sortir al carrer i trobar merda –hi insisteix: merda– de coloms pertot arreu: sobre els cotxes, als carrers, i també pixades de gos pertot arreu. Lamenta que no hi ha espai verd, no hi ha zones verdes, hi ha coloms pertot arreu.

El preocupa la situació del sensellarisme, que considera que per al Districte no deu ser un problema, perquè ha sortit diverses vegades i no el relacionen ni amb delinqüència ni amb altres coses.

Li sembla sorprenent. Exposa que la seva mare, l'altre dia, el va venir a visitar a casa des del poble on va créixer ell i, quan era al cotxe, la van intentar atracar. Es pregunta en quina mena de ciutat som, si ets al teu cotxe i t'intenten robar només d'aparcar al carrer.

Reconeix que la delinqüència potser no hi està associada, però creu que està augmentant, que el sensellarisme està augmentant, que la brutícia als carrers està augmentant, que els coloms no se'n van, i que tothom d'aquesta sala està farta perquè no hi ha cap solució efectiva ni real en cap moment. Insisteix que fa dos anys que reclama la mateixa solució per als coloms, igual que tota la gent present.

I precisa que no és només això. Es queixa que hi ha obres per tota la ciutat, que no es pot anar amb bicicleta enlloc, no hi ha zones verdes on la gent pugui descansar i tenir un espai digne. Diu que reclamen una vida digna per a tothom.

Entén que són molta gent, en una ciutat, i que és difícil de gestionar, però afegeix que el problema és que no són àgils. Recorda que l'última vegada van estar parlant de l'agilitat, i van dir: «L'Ajuntament no és una *start-up*.» Però diu que ell no parla de *start-ups* ni d'empreses tecnològiques, sinó de ser àgils, i descriu que les empreses tecnològiques adopten una metodologia àgil per donar solucions a problemes reals d'aquí i d'ara, en períodes de quinze dies.

Donada la situació, vol saber què s'ha portat a la pràctica per eliminar els coloms, per fer que la ciutat estigui més neta en un període: què ha funcionat, què no ha funcionat, quina serà la solució que s'hi aplicarà. Perquè creu que fins ara cap de les solucions o de les opcions de les deu persones que són a la mesa no ha sigut efectiva. Per això demana quina solució es donarà per als coloms, per a la neteja, per al sensellarisme. Concedeix que no és fàcil i que tots ho saben, però voldria saber què s'ha provat, què ha funcionat, què no ha funcionat. Necessiten solucions, no poden viure així, i creu que molta gent està arribant al seu límit, perquè, remarca, no poden descansar, no poden dormir.

Dit això, conclou, i com que està fart de venir a Sants cada vegada –explica que és una altra de les peticions que ha inclòs en el full–, li ha passat pel cap un últim recurs, que és demanar la independència del Poble-sec respecte al Districte de Sants-Montjuïc. Assegura que no se'n riu. Afirmar que Sants, per ell, és un altre barri, completament diferent, i que no tenen res a veure les problemàtiques del Poble-sec amb Sants. Sants, per ell, és més com les Corts, mentre que considera que el Poble-sec està més associat amb el Raval i amb Sant Antoni, perquè els estan venint tots els problemes del Raval i no s'hi dona cap solució per part del Districte. No sap si això serviria per tenir una altra mena de Regidoria que donés solució a tots els problemes.

Espera que puguin ser conscients de la problemàtica, de la ineficiència i de la necessitat de solucions.

La **presidenta** diu que, abans de finalitzar aquest bloc, els han informat que la senyora Gabarró era fora de la sala quan ha cridat abans. De manera que la seva seria l'última intervenció d'aquest bloc i de l'Audiència. Dona la paraula a la senyora Gabarró.

La senyora **Maria Teresa Gabarró** s'excusa que era fora de la sala perquè és el primer dia que surt de casa, després de l'accident, estava rebentada i ha hagut d'anar a fer pipí. Li sap molt de greu.

Comença per dir que té la sort de viure al rovell de l'ou de Sants, perquè viu a la plaça de Sants. Ara bé, no pot sortir al carrer. Aclareix que el que va patir no va ser per culpa de l'Ajuntament, però a la rambla, amb el gos...

Aprofita l'ocasió per demanar que s'humanitzi la Guàrdia Urbana, perquè ha vist coses horribles, com rebentar tots els globus a la plaça de Sants a un pobre que venia globus, perquè no pagava la contribució. Pensa que la Guàrdia Urbana hauria de ser més humana, perquè ella va estar una hora i mitja a terra i ningú se'n va preocupar, fora dels veïns, fins que va venir l'ambulància. Assegura que està molt contenta i que tot ha anat molt bé i s'ha recuperat.

Confessa que té vuitanta-set anys i que fa cinquanta-cinc anys que viu a la plaça de Sants, i hi va tenir un centre de preparació per al part. Exposava que és de Sants, que va néixer a la plaça del Fènix, que se l'estima i pateix molt pel que està passant. Detalla que la plaça de sota mateix de casa seva no la pot travessar, perquè venen del carrer Joan Güell amb les bicicletes i els patinets a tota marxa. Els suggereix que hi vagin i ho veuran: ells podran passar-hi, però ella no pot. Diu que si hi passa amb el seu fill, que l'acompanya, ha d'anar dient: «Per favor!» «¡Vieja, no te muevas de casa!», li diuen. Ella respon: «Escolta'm, per favor, no us tireu a sobre meu!» Perquè se li tiren a sobre, explica. I detalla que després de tota una vida com a llevadora, que ha fet preparació per al part, que ha treballat molt, que ha lluitat molt per Sants –i viu molt bé, aclareix, perquè gràcies a Déu té el cervell bé–, ara té por de sortir a sota mateix de casa seva. O sigui, pensa que ara no pot viure en aquesta casa, perquè si en surt, se li tiren a sobre els patinets.

Demana si saben com és aquella baixada. Admet que quan la van fer va estar molt contenta, perquè va pensar que, com que a casa tenien cotxets i canalla, era per anar al mercat i no haver de baixar les escales. Es queixa que allò ara és per als patinets i per a les bicicletes, que van a tota pastilla. Diu que el seu fill li demana que no exageri, però ella creu que deuen anar a setanta per hora i que per allà no hi pot passar ningú. I que no pot dir res, perquè se li tiren al damunt. Suposa que no els veuen, a la gent que estan una mica... Si van a casa seva –ofereix–, veuran que, com que li han passat tantes coses, sembla una casa d'invàlids, perquè hi té de tot. I creu que, quan va pel carrer, no la veu ningú. S'exclama que aquesta plaça és horrorosa, amb patinets i amb bicicletes. I si ho volen comprovar, insisteix, poden anar-hi un dia, la treuen a passejar i veuran el que passa.

Després, diu que no sap si es mata, però que la Guàrdia Urbana... Perquè repeteix que ella va estar una hora i mitja a terra, molt ben cuidada per la gent que passava, per la bona gent que ve aquí i la que no ve aquí, que la van ajudar tant. Detalla que una noia jove, com la regidora, es va quedar en sostenidors per posar-li el seu jersei. El que vol dir és que la va ajudar tothom, perquè no es podia moure, per l'edat s'havia trencat tots els ossos. I diu que va estar allà fins que va venir l'ambulància. No es queixa, perquè va estar molt ben cuidada, la seva filla és metge –és de Magòria–, i viu amb el seu fill i està molt bé.

Exposa que aquí ha col·laborat amb les antenes i ha treballat en moltes coses, i que de l'Ajuntament sempre –per telefonia, pels enginyers– ha rebut molta ajuda. Ara bé, creu que hi ha

coses que s'han de solucionar: una és poder travessar la plaça de Sants o la carretera de Sants sense que t'atropellin.

Una altra cosa que creu que el Districte fa amb molt bona intenció és obrir la carretera de Sants, però opina que, ja que tenim el passeig tan maco del carrer Badal, de dalt a baix, per poder passejar, no faria falta, perquè obrir la carretera de Sants –ella hi viu: al número 109– serveix per als patinets i les bicicletes, de manera que ella no pot sortir a la carretera. Opina que aniria dient coses com aquestes contínuament.

Assegura que tenia moltes més coses, però pensa que ja deuen estar cansats –ella ja ho està, i molt– i els demana perdó i moltes gràcies per haver-la escoltat fins al final.

La **presidenta** dona la paraula a la regidora per respondre a aquest últim bloc.

La **regidora** s'adreça al senyor Eugenio i, primer de tot, li demana disculpes, perquè si han viscut aquesta situació... Recorda que n'havien parlat amb algun veí, i que això és el que els havien dit a Urbanisme i el que tenien entès. Repeteix que, si no és així, els disculpin. Exposava que el fet que els pisos estiguessin afectats no és una cosa nova, perquè aquesta afectació no ve d'ells, ja ho estaven. Informa que el que hi ha ara és una proposta, que estan treballant, sobre què fer en tot aquell entorn, i què es manté i què no.

Es compromet a tenir una sessió amb els veïns, a explicar-los amb calma i amb tots els detalls quina és la situació, què és el que es planteja, per què. Diu que faran que hi assisteixi algú d'Urbanisme perquè els ho puguin explicar bé, a fi que tinguin el màxim d'informació, perquè és una proposta que porta associada una solució de reubicació. Creu que val la pena que tinguin la tranquil·litat de saber que demà mateix els trucaran per acordar una reunió i, sobre plànols, i de manera que ells puguin explicar-se i l'Ajuntament pugui explicar en quin moment es troba l'assumpte.

Assegura que no hi ha cap tècnic fent res, perquè no hi ha res. Aclareix que el fet que no es desafecti una finca no vol dir que demà s'hi vagi a fer res, perquè és tot un procés, i garanteix que no es faria mai res sense comunicar-ho als veïns. Insisteix que el que ara es fa –i reconeix que aquí hi ha hagut potser l'error, de no comunicar-ho– és mirar quines finques tindria més sentit desafectar –que serien les que canviarien de posicionament en aquest moment–, mentre que les altres, com que de moment no les tocaven, potser els tècnics van pensar que ja els ho explicarien després.

Insisteix, en qualsevol cas, en les disculpes. Repeteix que els trucaran demà mateix per buscar una reunió –o potser ara, amb els equips, es pot tancar un dia de reunió–, els explicaran amb calma sobre plànols el que hi ha, el que no s'ha fet, i insisteix que de moment el que hi ha és un projecte, que ni tan sols s'ha aprovat. Demana que no pensin que hi ha res previst a curt termini, al marge d'una foto de com ha de quedar la rambla i començar a pensar en tempos, en calendaris, en la reurbanització del carrer. Rebla que és un projecte que comença a caminar, però que no ha passat ni l'aprovació inicial. Explica que hi ha hagut una sessió participativa per establir que aquesta proposta és la que tècnicament els han dit i que els quadraria. Insisteix que no parlen de res que hagi de passar ni demà ni demà passat. Torna a dir que hi ha tot un procés, que no hi ha res aprovat i que, per tant, tenen possibilitats de parlar-ne.

Ara bé, sobre aquesta finca en concret, que s'imagina que és la que té aquell queixal, la proposta que els feien és la de no consolidar-la, perquè té precisament aquell altre edifici amb aquella forma tan estranya, i fer una operació de manera que s'hi poguessin quedar els veïns al costat. Però els ho volen explicar amb calma. El que els proposen és que, en el moment que s'hagi de

fer aquesta expropiació i aquest enderroc, diguem-ne, ha d'anar acompanyada d'una solució residencial per als veïns, en les mateixes condicions i allà mateix. Assegura que no hi ha cap plantejament de marxar de Barcelona: seria una actuació i una solució en paral·lel. Creu, però, que val la pena que en parlin.

La regidora diu que espera que no torni a passar. Però demana que, si tornés a passar, els truquin immediatament a Regidoria, i que diguin que ha passat tal cosa i que tenen tal neguit.

La regidora remarca que no hi havia mala fe i demana que, si els sembla bé, per no continuar el debat, facin aquesta trobada amb calma, se'ls expliqui amb transparència en quin moment estan, què és el que hi ha, per què, i que en parlin. I llavors ja tindran el canal obert perquè aquesta comunicació no torni a produir-se. Per tant, insisteix a demanar disculpes per l'angoixa que han patit i que s'imagina que ha sigut molta. I repeteix que no hi ha hagut mala fe; si de cas, una mala gestió de la informació, que ha derivat en una situació per als veïns molt incòmoda. Reitera de nou les disculpes, públicament.

Vol comentar un parell de coses sobre el que ha dit la senyora Arjona. Aclareix que ella no ha dit de cap manera que no fes falta policia, sinó que ha dit que, consultades les dades de la policia, no els deien que fos alarmant el que passava allà, i defensa que això és diferent de dir que la policia no fa falta. Declara que la policia fa falta a tota la ciutat, perquè a la fi és qui ens garanteix que puguem exercir la resta de drets que tenim com a ciutadans. Per això creu que la policia hi ha de ser present, i hi és, i continuarà sent-hi.

També vol aclarir una qüestió sobre el sensellarisme, que ha sortit en diverses intervencions.. Quan una persona està al carrer, pensa que poden posar-se d'acord, sense entrar en casos concrets, que en el 90% dels casos no és una qüestió de voluntat, que hi ha una sèrie de problemes associats, que poden ser una situació econòmica, una malaltia mental, una addicció, una combinació de les tres, hi ha moltes situacions.

Quan diu que l'Ajuntament «fa coses», vol dir que tenen un equip específic de persones que van cada dia per les zones on hi ha aquests assentaments, i que els coneixen amb noms i cognoms. Ho certifica, perquè ella mateixa ha anat amb aquests equips a seguir aquestes feines que fan, ho ha vist in situ i ha comprovat la feina que fan. Pot assegurar que això es fa...

Repeteix que s'intenten fer coses diferents: contactar amb la persona, saber en quina de les situacions esmentades es troba, comprovar si té voluntat de sortir del carrer... Perquè assenyala que hi ha normativa europea que, sense la voluntat de la persona, no se la pot obligar a anar a un centre o a internar-la.

Respecte a la dona filipina de què han parlat, informa que el que va cremar van ser els seus propis béns, coses seves, i que aquesta senyora, gràcies a la intervenció reiterada i sistemàtica de la Guàrdia Urbana per connectar amb ella, ha acceptat l'ajuda i està ingressada en un centre...

La regidora diu que potser ha sortit avui, però que ha estat ingressada durant setmanes en un centre, des que va passar això.

La **regidora** explica, si la deixen continuar, que a banda d'això, perquè se'ls pugui ingressar, hi ha d'haver una actuació greu i els ha de donar permís un jutge, que pot deixar que hi siguin durant un període més curt o més llarg, fins que aquestes persones es compensen. Però insisteix que la feina de seguiment no es deixa, hi ha persones que els visiten, o la Guàrdia Urbana. Descriu que de vegades poden veure la GU a la rambla Badal perquè fan seguiment d'algun cas de sensellarisme.

No pretén llevar importància als conflictes de convivència i als problemes, ni ha dit que no en causi, el que vol dir és que, de vegades, el fet de tenir gent pobra vivint al carrer a algunes persones els origina una sensació d'inseguretat i els fa pensar en delinqüència, i defensa que no sempre és així. No nega tampoc la possibilitat que persones del carrer cometin actes delictius, però també hi ha persones que no viuen al carrer i cometen aquests actes. S'han de fer a la idea que vivim en una ciutat i que passen coses d'aquestes.

Les dades li diuen que els delictes a la ciutat han baixat, i al Districte també. Sap que si a una persona li han intentat robar, per a la víctima li és igual que hagin baixat el 90% dels delictes, perquè aquesta persona ha viscut una situació en què li ha passat això. Però insisteix que les xifres de denúncies, tant dels Mossos com de la Guàrdia Urbana, diuen que a la ciutat ha baixat la delinqüència. Li poden fer els gestos que vulguin, diu, que les dades són aquestes, perquè les percepcions personals són personals.

La **regidora** sosté que no s'eternitzen mentides, sinó que se senten afirmacions que es donen com a veritats i no tenen base ni dades. Afirmar que ella ha respectat aquestes afirmacions, però que la seva obligació és objectivar, donar dades, escoltar la gent i intentar oferir solucions. Reconeix que no sempre les donen ràpidament, les solucions, i no sempre donen les que la gent demana, per això han d'aguantar que vinguin, com a ciutadans, amb tot el dret d'esbronar-los. Afirmar que la persona que crida té tot el dret de dir-li que no és ràpida fent la feina. Ho admet, efectivament, a ella li toca donar la cara per l'Ajuntament i sap que no sempre les coses funcionen tan ràpides ni com aquesta persona voldria ni com ella mateixa voldria. S'atribueix el paper de fer funcionar la màquina i, si no funciona, ve aquí a donar la cara, a escoltar la persona que es queixa i després a intentar, quan surt d'aquí, adonar-se que hi ha moltes coses que funcionen molt i molt bé gràcies als impostos que paga tothom, no només els d'una persona ni els de la regidora, sinó també els de les deu persones que són a la mesa. S'adreça específicament al senyor Sanmartín, dient-li que ja no discutirà més.

Li sembla de mala educació, quan tothom ha estat escoltant, que ara al final vulguin fer un debat perquè el que els diu ella no és el que ells volen sentir. Recalca que ells han dit coses que ella sap que no són certes, però que les ha respectat, perquè considera que és la seva percepció, o la part de la realitat que han vist o la que coneixen. Diu que a ella i al seu equip els toca gestionar el total i, per tant, tenir una informació diferent, que no diu que sigui ni millor ni pitjor. Diu que ella ha escoltat i després s'ha explicat amb les dades que té. Assegura que no els intenta convèncer, sinó donar-los les explicacions amb el que té. Ja sap que hi ha gent que no es convencerà, però les coses són com són, aquesta és la seva feina, i intenta que cada vegada sigui millor. Admet que en una ciutat tan gran sempre hi haurà coses a millorar, perquè quan poses recursos en una banda, després n'has de posar a l'altra, i així vas fent. Defensa que és així i que el que poden fer és explicar-se.

No nega les coses que no funcionen, però no assumeix que tot sigui un desastre, que la rambla Badal sigui el Bronx o que el Poble-sec sigui el Bronx. Si hi ha una zona de coloms, diu, adreçant-se de nou al senyor Sanmartín, es posen en pràctica mesures –tant de canvi de pinsos per esterilitzar-los, com caceres, com altres coses–, i promet que posaran el focus en el Poble-sec. Espera trobar-hi solució.

Respecte a la qüestió de la ZUC, no sap si a banda del que ha dit...

Promet que faran la consulta, per donar-li la informació correcta, i diu que així tindran tots aquesta informació. Assegura també que ho senyalitzaran, al començament i al final, perquè se sàpiga qui pot passar i qui no.

A la senyora Albiol, que demanava per la importància dels límits horaris, li diu, com ha comentat abans, que s'havia de conviure, i que, a banda dels tenidors de gossos, l'espai l'utilitza molta altra gent, gent gran que passeja, nens i altres activitats. Defensa, per tant, la limitació horària que té, que s'ha de seguir a tota la ciutat. Deixa clar que no és una qüestió d'opinions, sinó del que diu la normativa.

Al senyor Ochoa li diu que també en aquest aspecte seu hi ha una normativa. Declara que del que ell ha dit, sobre com funcionen les promocions d'habitatge, hi ha qüestions que no les poden canviar al Districte, perquè depenen de la normativa. Ell pot opinar que s'hauria de fer d'una manera diferent, però ella ha d'explicar com van les coses, tot i que no sigui fàcil.

Assenyala que a la zona de la Marina, que és una zona de desenvolupament urbà nou, no s'hi aplica el 30% que ell deia, sinó una normativa i un planejament d'aquesta zona, que el que diuen és que hi ha d'haver un 15% d'aprofitament públic quan es fan edificacions i quan els privats urbanitzen zones, i per tant això és el que ha de retornar-se en HPO, en habitatge protegit.

Aclareix que el fet que la titularitat sigui pública o privada –o sigui, qui és el titular del sòl i de l'edifici– no afecta la consideració que tenen després els pisos. Precisa que si són de protecció oficial, han de complir unes característiques i, durant un temps –depenent de si són de lloguer o són de compra–, tenen una determinada protecció i unes determinades limitacions. Afegeix que tothom que faci aquests habitatges ha d'estar registrat al registre general.

Admet, això sí, que és diferent el règim d'adjudicació quan la titularitat és privada que quan és pública, perquè quan és privada [sic; segurament ha volgut dir pública] s'ha de fer com ell deia: s'avisava i es fa un sorteig entre la gent que s'hi apunta –dels que són al registre, perquè estan interessats a obtenir un habitatge en aquella promoció–; quan és privada, l'obligació és que això es faci entre les persones que són al registre i, per tant, compleixin els requisits com qualsevol, però no hi ha una obligació de fer un sorteig. Precisa que el mètode a través del qual s'adjudica –si és per sorteig o si és per ordre d'arribada– s'estableix en les bases o en la mateixa convocatòria que es fa de cadascun dels sistemes. Explica que és similar a l'adjudicació d'habitatges en cooperatives, que tampoc no es fa un sorteig amb tothom, sinó entre unes persones que compleixen uns requisits, que estaven apuntades i que opten a aquells pisos.

Assegura que això es respecta, que tothom ha de complir els mateixos requisits i ha d'estar apuntat en el mateix espai, però que el funcionament és diferent. Exposa que hi ha empreses o constructors que fan també un sorteig, altres que ho fan per ordre d'arribada –però un ordre d'arribada virtual, en què la cua no es veu– i aquesta, en concret, va fer allò de l'ordre d'arribada presencial, cosa que, evidentment, va provocar una cua de les persones interessades en la promoció.

Aclareix que el que sigui protecció oficial, o què és públic, o què és privat, no ho decideix l'Ajuntament ni és diferent per a la Marina; insisteix que és la normativa que hi ha, que després es concreta en les bases de cadascuna de les promocions.

Promet que insistiran en el tema de la informació, però que quan algú va a una oficina municipal per interessar-s'hi, se li dona la informació completa, del que és públic i del que és privat, i se li explica quin és el funcionament, justament perquè tingui el màxim d'informació possible. Reconeix que hi pot haver gent que no tingui la informació, o que se n'assabenti tard... Creu que a través de les entitats veïnals i entre tots s'intenta que la informació sigui tan coneguda com es pugui.

Es refereix també al comentari del senyor Ochoa sobre que es feien pisos separats i que hi havia marginació. Explica que això té a veure amb qüestions urbanístiques –quin sòl és públic, quin sòl és per a habitatge lliure–, i que normalment se sol procurar que la zona no es «guetitzí», sinó que hi hagi gent de tota condició, però reconeix que és més fàcil la gestió, després, sobretot quan són habitatges de lloguer –lloguer social o lloguer de protecció– i estan en una mateixa finca; és a dir, es facilita que des de l'àmbit públic se'n pugui fer el seguiment, perquè quan en el mateix edifici –que també existeix en algunes promocions– hi ha inquilins diferents, de vegades és més complex fer el seguiment d'aquella construcció. Sigui com sigui, promet que prenen nota d'algunes de les seves consideracions, tot i que creu que van més enllà del que poden gestionar al Districte. Creu que sí que poden posar l'accent en la qüestió de la informació.

Repeteix al senyor Sanmartín que es mirarien el tema dels coloms, insisteix que s'han fet coses i li'n pot fer una llista –que no farà ara en públic– i enviar-se-la per correu. Promet que continuaran treballant en aquest tema.

També assegura que s'ha treballat en el sensellarisme, com en els coloms, però repeteix que ara no en farà una llista. Torna a oferir-se a enviar-li la resposta per escrit.

Respecte a la delinqüència i l'agilitat, entén que això de l'agilitat era una queixa sobre el funcionament de l'Administració, i l'entomen. Suposo que sobre això no espera una resposta ara.

De les consideracions que ha fet sobre si eren deu a la mesa, ha de saber que hi ha una part que són estructura política i una altra part que són estructura tècnica de l'Ajuntament. Diu que ells marquen les línies i estan a sobre que les coses se solucionin, aproven els pressupostos i tenen la responsabilitat política; els equips tècnics es preocupen que totes aquestes coses passin. Admet que treballen amb ells, supervisen, però no són els polítics els que després faran moltes de les qüestions pràctiques; sí els que estan darrere que funcioni i els que intenten pressionar perquè millori l'agilitat.

Creu que venir aquí és un exercici de responsabilitat i de retre comptes davant la ciutadania, i, per tant, continuaran venint aquí els que correspongui: com a mínim, els consellers de govern; i la presidenta, perquè li toca, que a més està segura que a ella aquesta part d'assumpció de comptes amb la ciutadania la farà de bon grat; i el secretari, perquè d'això se n'ha de fer una acta. Per tant, diu que no poden ser menys que els que són. Admet que això no vol dir que la feina la facin ni millor ni pitjor, però ha d'entendre que han estat treballant totes aquestes qüestions abans d'anar a l'Audiència i demà continuaran treballant-hi.

L'adverteix que també hi ha el Consell de Barri del Poble-sec i que no sempre ha de venir aquí per tractar aquests temes. Recorda que hi ha un calendari amb les convocatòries, que n'hi ha dos l'any. Aclareix que sempre és benvingut a l'Audiència, que a més poden fer arribar les preguntes per escrit i que, per tant, hi ha diverses fórmules per participar i estan oberts a la que sigui més còmoda a cadascú.

S'adreça a la senyora Gabarró. Li sap greu que hagi quedat per al final, quan segurament era la que hauria d'haver intervingut la primera, per poder-se'n anar en el moment que li convingués. Prenen nota d'algunes de les coses que ha dit. Promet que, sobre els patinets i les bicicletes, com ha dit abans, miraran la regulació aplicable a aquesta part de la plaça i la marcaran, perquè quedi més clara i, en el moment que hi hagi un incompliment, s'hi pugui estar més a sobre. Recorda que ja ho ha dit de passada en alguna de les respostes, i creu que es comença a veure, però reconeix que els canvis no es fan d'avui per a demà.

Informa que hi ha una nova ordenança que regula els patinets i les bicicletes, que posa fi a la circulació per la vorera i que, al marge de zones concretes que s'hagin d'acabar d'aclarir, ja es pot veure que la gent s'ha començat a posar el casc, que hi ha hagut campanyes explicatives, en primer lloc, i en algun cas de sancions, i espera que en els mesos vinents s'anirà canviant la dinàmica, sobretot en aquests espais que han de compartir amb gent gran.

La **regidora** explica que ella feia una referència a l'estat general de la plaça. Promet que s'ho miraran amb Mobilitat i estudiaran quines opcions hi ha per millorar-ho.

Li dona la raó en una reflexió que feia, perquè creu que interpel·la a tothom. Es refereix a com són d'invisibles les persones que van amb una cadira de rodes, la gent gran o la gent que en un moment de la seva vida passa una malaltia, que porten un ritme diferent i els sembla que el món els passi per sobre i no et veu. Creu que, al marge de fer una gestió correcta de l'espai públic, han d'intentar tots no perdre aquest punt d'humanitat del qual parlava la senyora Gabarró. Li sembla que, després d'una tarda tan intensa contestant coses, aquesta reflexió és un bon punt per acabar: la crida a la humanitat i al bon fer de veïns i veïnes del Districte.

La **presidenta** informa que amb aquesta última resposta de la regidora s'acaba aquesta Audiència Pública. Agraeix a tothom, veïns i veïnes, que ho facin fàcil. És conscient que la frustració per qüestions que de vegades s'enquisten fa que s'apugi el to, però des de la mesa manifesten la seva responsabilitat per anar seguint tots aquests temes que els preocupen.

Aixeca la sessió a les 20.30 hores.